

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 555

Het Brilljanten Hals snoer van Flora Palmerston.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.V.K.

1re Sorte Fabrique de **DUBEC SCHWARTZ**
2de Sorte Fabrique de **DUBEC SCHWARTZ**
3de Sorte Fabrique de **DUBEC SCHWARTZ**
4de Sorte Fabrique de **DUBEC SCHWARTZ**

J. VAN KERCKHOFF AMSTERDAM
Medaille d'Or 1889 LAUREAT
de S.M. le Reine Regente
la Haye 1892 des Pays-Bas Diplôme d'honneur
Amsterdam 1886

NIEUWE SERIE.

**HET BRILLANTEN HALSSNOER
VAN FLORA PALMERSTON.**

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 238
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

EERSTE HOOFDSTUK

Een zeldzame Advertentie

Op een mooie voorjaarsdag, een dag waarop men het bloed sneller door zijn aderen voelt vloeien en met alle mensen goede vrienden wil zijn, om te kunnen genieten van de heerlijke atmosfeer, de blauwe lucht, de zonneschijn, de tjilpende vogels, kortom van alles wat de ontwakende natuur ons maar kan schenken, op zo'n voorjaarsdag bevonden zich de bewoners van het fraaie herenhuis, gelegen aan Regentspark in het vertrek, dat half als bibliotheek, half als herenkamer was ingericht.

Dat in dit vertrek ook wel werd gewerkt, bleek uit de twee grote lessenaars, die bij het raam stonden. Het waren zogenaamde bureaux-ministres met een kleine koperen verhoging voor het opleggen van papieren, brievenmandjes en dergelijke zaken.

Was het blad van de ene lessenaar ongeveer geheel leeg, het andere was met paperassen overdekt, terwijl ook een daarop staande schrijfmachine bewees, dat degene, die aan dit bureau werkte, geen sinecure vervulde.

Wie van de twee heren, die in het vertrek aanwezig waren, de ijverige werker aan de lessenaar was, was op dat ogenblik niet uit te maken, want beide zaten in luie stoelen gedoken, met een rooktafeltje in het midden, verschillende kranten en tijdschriften, die zojuist waren aangekomen, door te zien.

Het was een vredig beeld, dat de kamer aldus opleverde. De ramen stonden wijd open en boden een onbelemmerd uitzicht op de grote tuin, die zich achter het huis uitstreckte en ook nog verder op de bomen en paden van het Regentspark, terwijl heel in de verte de silhouetten van de hoge bomen van de Zoölogical-Gardens zich aftekenden.

Nu en dan kwam een zacht lentewindje de kamer binnen en bracht de geur mee van enige vroege voorjaarsbloemen, die onder de vensters te bloeien stonden. Deze geur vermengde zich met de geur van de Egyptische tabak, afkomstig van de sigaretten der twee heren, waarvan dunne rookspiraaltjes naar het plafond opkronkelden.

De oudste der twee heren was de eigenaar van het huis, Lord William Aberdeen geheten, de andere was zijn secretaris en vriend Charles Brand. Tussen die twee bestond, wat het uiterlijk betreft, een groot verschil.

Was Lord Aberdeen lang, slank, donker, met aan de slapen licht grijzend haar ten teken, dat hij de middelbare leeftijd had bereikt, misschien reeds overschreden had, de ander was wel tien jaar jonger, eer klein dan middelmatig, met leuk blond haar.

Het meeste contrast echter werd tussen die twee gevormd door de ogen. Van Lord Aberdeen waren die ogen van een licht levendig grijs, hetgeen aan de ogen een eigenaardigheid verleende, welke hen, die door deze ogen werden aangestaard, het gevoel gaven, alsof zij tot de bodem van hun ziel doordrongen. Maar vooral wanneer de eigenaar dezer ogen in een gemoedstoestand verkeerde, welke enigszins afweek van het alledaagse, dan konden die ogen gaan flikkeren en gloeien met een kleur van gesmolten metaal. Dan kon men met recht die ogen de vensters der ziel noemen.

De secretaris daarentegen had leuke, lachende, blauwe jongensogen. Zij stonden vrolijk in zijn hoofd en een ieder die ze zag was geneigd te denken, dat deze man geen zorgen kende of zelfs ooit gekend had.

Dit was echter niet het geval. Wel waren hem, zowel als zijn meester, eigenlijke zorgen zoals de gewone doorsnee-mens die heeft, onbekend. Geldzorgen hadden zij blijkbaar niet. De stoffering en meubilering van hun huis, hun kleren, waren smaakvol en fijn, hun gehele wezen ademde die welvaart, die alleen een overvloedig bezit van geld daaraan vermag te geven.

Toch hadden die twee hun zorgen, al waren ze ook van geheel andere aard dan van de meeste gewone mensenkinderen.

Lord Aberdeen namelijk deed zaken, grote zaken, maar ook, geheimzinnige zaken.

Het schriftelijk werk, dat zijn secretaris voor hem verrichtte, kon anders het daglicht best velen, want het bestond voornamelijk in het schrijven van allerlei donatie-brieven aan inrichtingen en gestichten van openbare liefdadigheid, zoals hospitalen, tehuizen voor vondelingen, oude mannen en vrouwen, weduwen en wezen, herstellingsoorden voor oudstrijders, kindergestichten enz., terwijl er bovendien ook veel werd weggeschonken aan particulieren, aan mensen, die buiten hun schuld en door het noodlot achtervolgd, achteruit waren gegaan en moeite had-

den om voor zichzelf en hun nabestaanden het brood te verdienen.

Er was echter nog ander werk te verrichten en dat kwam in hoofdzaak neer op de schouders van de Lord zelf, al nam zijn secretaris ook daaraan soms een levendig aandeel.

Nu geschiedde dat werk nimmer overdag, ten minste hoogst zelden.

Was dat omdat dat werk het daglicht niet kon velen?

In zekere zin, ja.

Het kapitaal namelijk, dat Lord Aberdeen bezat en dat hij grotendeels besteedde aan zijn arme medemenssen, zou al lang uitgeput zijn, hoe groot het overigens ook was, wanneer niet werd zorg gedragen, dat het op tijd en behoorlijk werd aangevuld. Deze aanvulling nu was het, die de Lord bij nacht en ontij de straat opdreef.

Dan ging hij als een gentleman gekleed, meestal vergezeld van zijn vriend en secretaris, Charles Brand, en soms ook, wanneer het karwei bijzonder zwaar was, door zijn chauffeur James Henderson, een soort Maciste, zo groot van lichaamsbouw en sterk van spieren, er op uit. Niet op goed geluk, neen, maar goed gedocumenteerd, om zijn medemenssen, die zich op de een of andere manier reusachtige rijkdommen hadden weten te verzamelen en daardoor helemaal vergaten, dat er ook mensen bestonden, die recht hadden op hun mildheid en vrijgevigheid, te bezoeken.

Meestal waren het lieden, die op onrechtmatige wijze rijkdommen hadden opgestapeld. In het grote personen- en zakenregister, dat door Brand werd bijgehouden en dat in vele mappen gerangschikt naar alfabetische volgorde in een kast stond opgeborgen, kon hij alles vinden wat hij weten wilde.

Wanneer hij dat register raadpleegde kon men er op rekenen, dat een of andere nachtelijke raid voor de deur stond en gewoonlijk las men dan een paar dagen daarna, dat de beruchte John Raffles, alias Lord Edward Lister, weer eens aan de gang was geweest en de een of andere Londenaar van een aanzienlijk deel van zijn vermogen had beroofd.

Weer een paar dagen later verscheen er dan in een ander blad een mededeling, dat de bekende filantroop Lord William Aberdeen een aanzienlijke gift had gezonden aan het Kinder-Hospitaal-Fonds of aan een dergelijke instelling.

Niemand echter kreeg het in zijn hoofd ook maar één ogenblik te veronderstellen, dat die twee, die

Lord William Aberdeen en die Lord Edward Lister, één en dezelfde persoon waren.

Niemand, behalve de twee genoemde getrouwen, Charles Brand en James Henderson, wist iets van dit dubbelleven af en bij hen was het geheim trouw bewaard, daar zij liever hun leven hadden opgeofferd, dan hun meester en vriend verraden.

Het was nu echter reeds verscheidene weken geleden, dat Lord Aberdeen of beter gezegd, Raffles, zoals wij hem zullen blijven noemen, het nodig had geoordeeld, er op een nachtelijk avontuur op uit te trekken.

Er waren weinig of geen aanvragen om ondersteuning binnengekomen, terwijl zijn particulier vermogen op het ogenblik, dat dit verhaal aanvangt, ook geen aanvulling behoefde.

Lord Aberdeen beschikte over een ruim bankkonto, zodat John Raffles zich niet over aanvulling bezorgd behoefde te maken.

Maar, zoals wij allen weten, gewoonte is een tweede natuur en de gewoonte om er op gezette tijden op uit te trekken was Raffles als het ware tot een behoefte geworden, zodat het geen verwondering kan baren, dat zijn rusteloze geest naar iets zocht, dat hem de nodige bezigheid en afleiding kon bezorgen. Die gelegenheid zou hem eerder geboden worden dan hij dacht.

Terwijl hij met zijn vriend in de lezing der bladen verdiept was, klonk eensklaps een enigszins verwonderde uitroep van Brand, die met een gebaar van verbazing de krant liet zakken, met de vinger naar een kleine annonce wees, die tussen een heleboel andere in de Times, het grote Londense dagblad, was opgenomen.

Hij reikte het blad aan Raffles, wees hem nogmaals de annonce, die hem die kreet van verwondering had ontlokt, aan en zei:

„Zeg Edward, dat moet je eens lezen, dat zou net iets zijn voor onze vriend Sherlock Holmes. Ik twijfel er niet aan of het betreft hier een zaakje, om het een of ander waardevol voorwerp, dat verloren gegaan of gestolen is, op te sporen. Zou je ook niet denken?”

Raffles, die de advertentie uitgeknipt had, las haar nog eens door.

Zij luidde:

„Wens onmiddellijk in relatie te treden met energiek, handig persoon, die genegen is om zo spoedig mogelijk de behandeling op zich te nemen van een moeilijke taak, waaraan waarschijnlijk gevaren ver-

bonden zullen zijn. Telegrafische aanbiedingen onder motto: Confidence Londen”.

Charly Brand vouwde het uitknipsel weer samen en gaf het Raffles terug.

„*Fine, very fine*, Edward!” glimlachte hij. „Als voor jou geknipt. Energie, handigheid – een moeilijke taak en gevaren...”

„*Allright*, het kon niet mooier! Maar ik moet je er op attent maken, dat er in de advertentie geen enkel woord gesproken wordt van de Mammon, die de handige, energieke persoon zal verkrijgen, wanneer hij koen en onversaagd zijn leven op het spel zet voor deze zaak.”

„O, Charly, Charly!” zuchtte Raffles. „Je schijnt alle zin voor het ideale verloren te hebben! Al je gedachten houden zich op het ogenblik bezig met het materiële!”

„Waarom zou ik nu net zo goed niet eens iets kunnen ondernemen, waaraan geen direct geldelijk voordeel verbonden was. Zo iets brengt je allicht weer nieuwe relaties aan en daar is het ten slotte toch maar om te doen. Om kort te gaan, ik heb reusachtig veel zin me daar eens aan te wijden, ten minste als ik als naar gewoonte op je zeer gewaardeerde assistentie mag rekenen.”

„Maar natuurlijk, Edward,” antwoordde Brand, „dat spreekt vanzelf. Wat ik zoëven aanmerkte omtrent de pecuniaire aangelegenheid van de zaak, dat was meer voor de grap. De keren, dat jij je voor je medemens hebt ingespannen, zijn immers legio, waarom zou je het dus nu nóg niet eens een keertje doen?”

„Bravo, goed geredeneerd, m'n jongen,” riep Raffles vrolijk uit, „laten we er dan ook maar geen gras over laten groeien. Maak jij even een antwoord op en telefoneer dat naar het postkantoor van Melbournestraat. Vraag om antwoord poste restante aan hetzelfde kantoor.”

Raffles verdiepte zich weer in zijn bladen, terwijl Brand zich van de hem opgedragen taak kweet en wel met zo'n handigheid en vlugheid, dat hij vijf minuten daarna ook zijn onderbroken lectuur weer kon voortzetten.

Anderhalf uur bleef de toestand in het werkvertrek van Raffles onveranderd; de beide vrienden waren in hun lectuur verdiept en de stilte werd slechts nu en dan even onderbroken door het geritsel van het papier of het zoemen van een vroege bij, die op haar onderzoekingsstocht naar honing uit de voorjaarsbloemen, zich vergiste en de kamer binnen kwam

zoemen, om even daarna weer met grote vaart, alsof zij zich over haar vergissing schaamde, te verdwijnen.

Tegen twaalf uur stonden beiden op, trokken hun lichte overjassen aan en begaven zich, wandelend, naar Oxfordstreet, waar in een der fraaiste huizen de Windsorclub was gevestigd, waarvan Lord Aberdeen vice-president was.

In de lokalen van deze club was Raffles gewoon om, wanneer hij niet voor zaken op reis was, te lunchen. Zijn gewoonte getrouw, deed hij dit ook thans en pas twee uur nadat het telegram verzonden was, keerde hij naar huis terug.

Op weg naar huis liep Raffles in het voorbijgaan het postkantoor van Melbournestreet binnen, om te horen of er al antwoord op zijn telegram was binnengekomen.

Toen hij de treden van de stoep weer afdaalde, hield hij een gele enveloppe in de hoogte, hetgeen Brand deed uitroepen:

„Heb je al antwoord, Edward?”

„Zeker Charly, waarom zou ik niet?” zei Raffles. „Daar de persoon, die hulp inriep, veel haast scheen te hebben, is dat niet te verwonderen. Het antwoord is, zoals ik het had gevraagd, gericht aan Mr. Mackenzie, poste restante hierheen gezonden en ik behoef mij nu slechts naar het mij aangeduide adres te begeven, om voldoende te worden ingelicht wat betreft de persoon in kwestie en dat, wat hij van plan is.”

„Hoe luidt het adres?” vroeg Brand nieuwsgierig. „Kings Road 214,” luidde het antwoord, „hoe de naam van mijn opdrachtgever is, kan ik niet zeggen, want het telegram is niet ondertekend. Er staat slechts één letter onder, namelijk F. Ik ben zelf erg nieuwsgierig te weten, wat er eigenlijk aan de hand is.”

Brand, die het telegram nog eens had overgelezen, zei nu:

„Je hoeft er pas om zes uur te zijn vanmiddag, dus we hebben nog alle tijd.”

„Dat moet je niet zeggen Charly,” zei Raffles in antwoord hierop. „Je moet niet vergeten, dat ik me nog even moet bedenken, op welke wijze ik me zal vermommen, want omdat ik niet weet wat de aard van het werk, dat me opgedragen zal worden, zal zijn en ook omdat ik niet weet met wat voor mensen het me in aanraking zal brengen, oordeel ik het verstandig, om niet in mijn ware gedaante te gaan. „Het beste is daarom, dat we nu maar meteen naar

huis gaan, dan kan jij, terwijl ik mijn uiterlijk verander, eens even proberen na te vorsen wie op Kings Road 214 woont.”

„Uitstekend,” antwoordde Brand.

Even daarna had Raffles een lege taxi aangeroepen en begaven beide vrienden zich naar huis, om daar een aanvang te maken met de voorbereidselen tot een nieuw avontuur.

Toen zij thuis kwamen, begaven beiden zich onmiddellijk aan de arbeid en toen zij elkaar na een uurtje terugzagen, herkende Brand zijn vriend haast niet meer.

Toch was Brand wel gewoon aan de vermommingen van zijn vriend. Deze zocht nimmer zijn toevlucht tot grove effecten, maar wist juist met zeer subtiele middelen een zeer krachtig effect te bereiken. Zo ook nu.

Raffles had niet veel gedaan van hetgeen de toneelspelers gewoonlijk doen. Zijn gelaat was evenals een uur geleden, glad geschoren, zonder knevel of baard; ook had hij geen pruik opgezet. Maar toch was zijn uiterlijk zó verschillend van hetgeen het een uur geleden was, dat men zich onwillekeurig afvroeg wát hij dan toch eigenlijk wél had gedaan.

Zoals Raffles een meester in zijn vak was, kende hij alle middelen, die daartoe leidden evenzeer op zijn duimpje. Zo ook de vermomningskunst. Hij had in zijn bezit een aantal door hem zelf samengestelde kleurwatertjes, die hij op alle mogelijke manieren kon aanwenden. Er waren er voor de huid. Slechts een weinig van een zekere vloeistof was in staat zijn veerkrachtige strakke huid te veranderen in een slap, rimpelig vel als van een grijsaard, de kleur van gezond en blozend te maken tot een ziekelijk geel, weer een andere vloeistof maakte van zijn donker, glad haar een lichte, krullende kroeskop, weer een ander middeltje wijzigde de kleur van zijn ogen, kortom, met telkens een ander watertje was hij in staat zijn gehele uiterlijk een heel ander karakter te geven.

Dit had hij ook thans gedaan. Zo op het oog leek hij een gezonde landedelman. Zijn ogen waren niet meer grijs, maar donkerbruin, bij zwart af. Zijn haar was niet meer glad, maar met een zware golf er in. Zijn huid was bruin, bijna gebronsd en het leek wel of zijn wangen gevulder waren. Ook vertoonde zijn neus niet meer de kaarsrechte vorm. Dit lichaamsdeel was nu licht gebogen en droeg er zeer veel toe bij hem onherkenbaar te maken.

Verder had Raffles zich in een keurig blauw pak

gestoken, een jacquet-kostuum, en daar hij dit anders zelden of nooit droeg, voltooide dit zijn vermomming op afdoende wijze.

Terwijl Brand hem nog met open mond zat aan te kijken, zei Raffles:

„Welnu Charly, zo naar je zin? Hoe vind je me? Ik kan zo wel gaan, hè? Maar vertel me eerst eens, ben jij wat te weten gekomen?”

„Niet veel, Edward,” luidde het antwoord, „het enige wat ik weet is dat het huis het eigendom is van Lord Orvis . . .”

„Lord Orvis.” onderbrak Raffles hem, terwijl een donkere wolk zich op zijn voorhoofd samenpakte. „Lord Orvis, hm, als ik me niet vergis, is die familie in de verte nog geparenteerd aan de mijne, aan de Listers; dat moet ik toch eens even nakijken.”

Raffles nam een paar delen van de „Who's who”, het bekende uitgebreide Engelse familieregister, van een plank en begon te bladeren.

Toen hij na een poosje de boeken weer op zijn plaats zette, stond zijn gelaat weer helder.

„Net wat ik dacht, Charly, de Orvis zijn nog in de verte verwant aan de Listers, maar aangezien deze laatste familie met mij uitsterft, is er geen sterveling die zich om mij bekommert of ooit bekommerd heeft. Ik behoef, wat dat betreft, dus voor geen ontdekking te vrezen en bovendien, mijn vermomming is van dien aard, dat ik iedereen gerust onder de ogen durf komen. Heb je Henderson order gegeven met de auto te komen?”

„Jazeker, Edward,” antwoordde Brand, „de Rolls Royce staat al tien minuten voor de deur.”

„Heel goed,” antwoordde Raffles.

„Laten wij ons dan op weg begeven, mijn jongen, het is bijna zes uur en op dat uur moet ik mij in Kings Road bevinden, waar ik zeker met ongeduld word verwacht.”

Beide heren stonden op en verlieten het huis, om even daarna weg te rijden in de richting van Kings Road.

Op de hoek van Sloanesstreet lieten zij halt houden. Daar bevond zich een Amerikaanse bar, waar Brand op de terugkomst van de Grote Onbekende zou wachten, die voorlopig alleen het terrein wilde verkennen.

Het kleine huis, dat op een villa geleek, en waarheen Raffles zijn schreden richtte, lag in het midden van Kings Road.

Het was, zoals gezegd, het eigendom van een zekere Lord Orvis, een bejaarde boemelaar, die geen al te

beste naam had en die stamde uit een adellijke familie, welke in vroeger jaren tamelijk nauw verwant was geweest met de Listers.

Raffles wist, dat Lord Orvis een egoïst en een woesteling van de ergste soort was en dat hij eenmaal een arme, beeldschone nicht, die hem oprecht liefhad, trouw had beloofd en haar daarna op laaghartige wijze geluk en eer te ontnemen.

Het arme meisje werd door haar familie verstoten en sleet sindsdien haar ongelukkig leven als gouvernante in een adellijke Londense familie.

Aan dit alles dacht Raffles, toen hij voor het vergulde hek stond, dat de villa van Lord Orvis scheidde van de lange, smalle straat, waarin het op dat ogenblik slechts matig druk was.

De gedachte, dat het misschien Lord Orvis zou zijn, met wie hij te doen kreeg, was hem daarom niet onaangenaam.

Raffles, die steeds zijn geestesgaven en de geldbronnen, welke hij altijd weer opnieuw wist te doen vloeien, aanwendde voor het welzijn van zijn minder bedeelde medemensen en die daardoor veel zorg en verdriet lenigde, was een verklaarde vijand van alle voorname nietsdoeners, die de geërfde en dikwijls niet eerlijk verkregen rijkdommen hunner voorouders verbrasten en slechts aanwendden ter bevrediging hunner eigen lusten en begeerten.

Maar misschien was het niet eens de Lord, die „de moeilijke taak, waaraan waarschijnlijk gevaren verbonden zouden zijn,” wilde laten uitvoeren!

Uit het telegram, dat hij terugontvangen had, viel dienaangaande niets met zekerheid te zeggen!

Het kon evengoed ieder ander dan Lord Orvis zijn, die hem had uitgenodigd tot de samenkomst onder vier ogen in de villa.

In gespannen verwachting drukte Raffles op het knopje der elektrische bel om zijn bezoek aan te kondigen.

Dit was hem duidelijk: het een of ander ongeoorloofde moest achter deze zaak steken. Misschien wilde het toeval, dat hij nu een blik zou kunnen slaan op de zeker niet al te reine particuliere aangelegenheden van de Lord en dat hij een bedrogen, ongelukkig meisje zou kunnen wreken.

„Mr. Mackenzie?” vroeg de oude bediende in rijke livrei, die het hek opende.

„Dat is mijn naam,” antwoordde Raffles.

„Wees dan zo goed mij te volgen!”

De huisknecht ging de bezoeker voor door het kleine tuintje tussen het hek en de villa en geleidde hem

door een donkere vestibule, langs een brede trap met zware lopers naar de bovenverdieping.

Een rijk gebeeldhouwde leuning, geheel in de stijl der zestiende eeuw, begrensdde de trap aan de ene zijde, terwijl aan de andere kant het oog werd bekoord door wandschilderijen, afgebroken door nissen met beelden.

Het inwendige der villa was groter dan het smalle voorfront deed vermoeden.

Een zeer grote vleugel was naar achteren uitgebouwd, bijna tot aan Trafalgar Square en daarvan slechts gescheiden door een heerlijk, niet al te groot park. „Is Lord Orvis thuis?” vroeg Raffles, terwijl hij naast de bediende een reeks weelderig ingerichte vertrekken doorliep.

„No, Sir,” antwoordde de oude man. „Zijn Lordschap is nog op reis in Frankrijk.”

„Hij is het dus niet, die mij wenst te spreken?”

„Neen, Sir! Miss Flora verwacht u.”

Zij hadden juist het einddoel van hun wandeling bereikt.

Met een buiging voor Raffles een deur openend, verzocht de bediende hem binnen te treden en plaats te nemen, waarop hij zelf door een andere deur verdween.

Onmiddellijk daarna werd deze weer geopend en een niet meer piepjonge, maar nog altijd bekoorlijke en schone brunette ruiste de kamer binnen.

De modieuze, kostbare japon scheen er voor gemaakt om haar al te weelderige vormen meer te doen uitkomen, dan ze te verbergen.

„Heb dank voor uw komst, Mr. Mackenzie!” zei de dame met een lachje tot de elegant geklede heer, die van zijn stoel opstond en voor haar boog.

Met een onderzoekende blik en zichtbaar welgevalen nam zij hem van het hoofd tot de voeten op.

„Het verheugt mij bijzonder, dat een heer, die blijkbaar tot de beste kringen behoort en niet een detective van beroep, zich te mijner beschikking wil stellen.”

„Wees geheel onbezorgd, madame, ik ben een zeer ongevaarlijk particulier persoon,” antwoordde Raffles en, het voorbeeld van Miss Flora volgend, die in een fauteuil plaats nam, ging ook hij weer zitten. „Ik heb niets, absoluut niets met de politie te maken,” ging hij voort. „Het is niets dan een soort van sport, een eigenaardige liefhebberij om zo te zeggen, dat ik mij aanbod om de een of andere taak op mij te nemen, die, naar ik vermoed, betrekking heeft op een misdaad?”

„Zeer juist, mijnheer,” antwoordde de dame, „het betreft een diefstal, de ontvreemding van een kostbaar sieraad, dat ik liefst zo spoedig mogelijk weer in mijn bezit zou willen krijgen door de hulp van een energiek persoon.

Ik zeg dáárom zo spoedig mogelijk, omdat Lord Orvis nog niets van de diefstal afweet. Hij is op reis en ik zou de zaak graag weer in het reine zien, voor de Lord terugkeerde.”

„Gij hebt gelijk, Lady Orvis, en juist voor een dergelijke zaak ben ik bijzonder geschikt. Wilt u mij een weinig nauwkeuriger inlichten, opdat ik zo snel mogelijk een punt van uitgang heb?”

„Zeer gaarne, Sir, maar . . .” – de dame wierp Raffles bij deze woorden een betoverende blik toe – „wilt u mij, als 't u blijft, niet met Lady Orvis aanspreken? Ik ben niet, zoals gij schijnt te vermoeden, de echtgenote van zijn Lordschap, maar reeds jarenlang diens vriendin.

Maar daarom ben ik niet minder bezorgd, om hem elke ergernis en elke opwinding te sparen.”

„Dus de mededeling van deze diefstal zou zijn Lordschap vermoedelijk veel ergernis geven?” vroeg Raffles.

„Ongetwijfeld, Mr. Mackenzie,” verzekerde de dame, naar het scheen zeer angstig.

„Het kleinood, dat men mij ontstolen heeft, is een overoud erfstuk der familie Orvis en ik ben er van overtuigd, dat de Lord ontroostbaar zou zijn, als hij vernam, dat het niet meer in mijn bezit is.”

„Flora,” sprak hij tot mij, toen hij enige dagen geleden afscheid van mij nam, om met een vriend van hem een plezierreis te ondernemen. „Flora, één ding moet ik je nog op het hart drukken, zorg vooral goed voor het briljanten collier! Bewaak het als je oogappel! Je weet hoeveel waarde ik er aan hecht. Afgezien nog van het feit, dat ik nooit weer in staat zal zijn, je een dergelijk kostbaar sieraad ten geschenke te geven, is het ook als oud familiestuk niet door iets anders te vervangen en bovendien door de prachtige, bijzonder grote diamanten van onberekenbare waarde.”

„Stel u dus mijn schrik voor, toen ik hedenochtend tot de ontdekking kwam, dat het uit mijn juwelenkistje verdwenen was!”

„Verdenkt gij misschien de een of andere persoon, die met de diefstal van dit collier te maken heeft gehad?” vroeg Raffles met de grootste kalmte, terwijl hij met scherpe blik het gelaat van het meisje bekeek, dat hem merkwaardig bekend voorkwam.

„O ja, Sir,” antwoordde deze. „Sinds gisternacht verdenk ik iemand en wel een heer, die mij gedurende de afwezigheid van de Lord voortdurend lastig viel onder voorwendsel een oud vriend van de Lord te zijn en die mij zelfs hier in mijn woning meermalen bezocht.

En verder,” vervolgde de vriendin van de Lord plotseling op levendige toon, toen zij bij haar laatste woorden een spottend lachje op het gelaat van Raffles waarnam, „zou ik u deze bekentenis niet doen, als gij mij niet zoëven, toen ik u zag binnenkomen, bekend had geschenen.”

„Hoe bedoelt gij dat?” riep Raffles verbaasd uit.

„Inderdaad,” vervolgde miss Flora, „ik ben het toeval dankbaar, dat mij juist u als bondgenoot toezendt. Ontken het niet, Sir, ik had reeds jaren geleden het voorrecht u te leren kennen op een buitenpartij bij Lord Hastings te Epping!

Gij hebt u heden aan mij voorgesteld onder een valse naam.

Ik kan mij helaas uw ware naam op het ogenblik niet herinneren, maar ik weet, dat hij tot de edelste en voornaamste van de oud-Engelse adel behoort en dat ik tegenover een gentleman sta, die discreet is!”

Raffles boog toestemmend.

„Laten wij mijn naam er buiten houden,” verzocht hij glimlachend. „Laat het u voldoende zijn, dat Mr. Mackenzie zich bereid verklaart om u te helpen.

Gij hebt overigens gelijk, Miss Flora, ik ben een edelman en zal dus nimmer de geheimen van dames, die mij haar vertrouwen schonken, verraden.

Maar gij vergist u zeer beslist, wanneer gij meent, mij reeds eerder gezien te hebben. Lord Hastings is niet eens een goede kennis of vriend van mij.

Ik verzoek u, Miss,” vervolgde hij op dringende toon, toen hij merkte, dat Flora zich niet liet overtuigen en bij haar mening bleef, „laat ons bij de zaak blijven, vertel mij verder van de heer, die zich voorstelde als een vriend uit de jeugd van Lord Orvis, vertel mij waarom gij sinds gisternacht juist hem verdenkt.”

„Ik hoop, dat gij mij gelijk zult geven, als gij zo vriendelijk zijt geweest om mij te volgen naar de vertrekken, die speciaal zijn ingericht voor mij en mijn kamenier Alice Price, die op het ogenblik niet thuis is,” antwoordde de dame.

Daarop opende zij de deur, waardoor zij zoëven de kamer was binnengekomen.

TWEEDE HOOFDSTUK

Een onverwachte ontdekking

Zij kwamen in een gang.

Ongeveer in het midden daarvan bleef Miss Flora voor een deur aan haar rechterhand staan.

„Wij staan hier voor de ingang naar de drie vertrekken, welke mij en Alice tot slaap- en kleedkamer dienen; in één hiervan is gisternacht een diefstal gepleegd,” legde zij Raffles uit.

„Laat ons binnegaan en de kamers eens in ogen-schouw nemen,” ging zij voort.

„Gij zult dan merken, hoe ik aan mijn achterdocht kom en zelf een oordeel heb kunnen vormen.

Om voor elke verrassing veilig te zijn, zal ik dadelijk de deur weer achter ons sluiten.”

Bij die woorden draaide zij de sleutel, die van binnen in het slot stak, om en trad nu met Raffles de kamer binnen, die zij vol trots haar „Oosterse kamer” noemde.

Van hieruit kon men naar links en rechts in twee andere vertrekken komen.

Een daarvan, en wel dat aan de rechterkant, was het boudoir en slaapvertrek van Miss Flora, het andere dat van haar kamenier.

Flora liet Raffles zich het eerst oriënteren in de mid-denkamer.

„Ziet gij, Mr. Mackenzie,” zei zij tot hem, „de gangdeur in deze tussenkamer wordt des nachts door mij altijd van binnen gesloten, de schuifdeur naar het boudoir daarentegen blijft gewoonlijk wijd openstaan.

Ook in de afgelopen nacht was dit het geval.

Daar mijn bed, zoals gij ziet, vlak tegenover die deur staat, kan ik bij het ontwaken in de Oosterse kamer en naar de deur kijken, welke toegang geeft tot het slaapvertrek van Alice.”

„Zeer juist,” antwoordde Raffles, die slechts half luisterde, daar hij, terwijl Flora sprak, bijzonder aandachtig keek naar de muur, waarin zich de gangdeur bevond, en waar een door draperieën bedekte nis onmiddellijk zijn attentie had getrokken.

„Gij sliep dus gisternacht in uw boudoir?” vroeg Raffles.

„Ja, en zoals altijd, was het daar ook toen volmaakt donker. Daarentegen brandde, zoals dat de gewoonte is, in de tussenkamer, die, zoals gij ziet mijn boudoir van de kamer van de kamenier scheidt, een lamp.

De lamp stond opzij, hier op deze tafel.”

Flora wees naar het elegante, sierlijk bewerkte meubelstuk, dat niet ver van de boudoirdeur tegen de muur der tussenkamer stond.

„Ik kon dus vanuit mijn bed wèl het verlichte vertrek, maar niet de lamp zelf zien.”

„Dat spreekt vanzelf,” zei Raffles, die nu beter luisterde. „Vertel verder, madame, ik ben zeer nieuwsgierig.”

„Het zal ongeveer middernacht zijn geweest,” begon Flora opnieuw, „toen ik plotseling uit een benauwde droom ontwaakte.

Onwillekeurig richtte ik mij in mijn bed op en wendde mijn blik naar de parketvloer van de Oosterse kamer, die helder verlicht werd door de lamp.

Daar plotseling,” – Miss Flora, die in steeds grotere opgewondenheid sprak, greep in haar enthousiasme de hand van Raffles en drukte die krampachtig tussen haar kleine vingers – „daar schrok ik plotseling geweldig.

Ik wilde schreeuwen, ik wilde naar de bel boven mijn kussen grijpen om Alice te roepen, maar ik was als verlamd door ontzetting.

Verbeeldt u, Mr. Mackenzie, er was iemand in de Oosterse kamer!

Ik kon de man zelf niet zien. Maar de schaduw, de scherp afgetekende omtrekken van een wijde mantel, zag ik onbeweeglijk, maar scherp en duidelijk voor mij.

Het was op dat ogenblik, dat mijn eerste vermoedens in mij opkwamen. De mantel, waarvan de schaduw zich duidelijk en scherp op de wand aftekende, kwam mij bekend voor. Het was een mantel zoals men niet vaak ziet dragen. Het was een soort cape, maar zeer wijd en elegant, ongeveer in de trant der vroegere riddermantels met veel plooiën en brede schouderstukken.

Ik ken maar één persoon, die een dergelijke mantel bezit, dus is het zeer begrijpelijk dat ik onmiddellijk aan hem moest denken.”

Raffles knikte met het hoofd en keek haar zwijgend aan, als wachtte hij op nog andere inlichtingen.

Miss Flora ging voort:

„Die ene persoon, die ik nooit anders dan met die mantel gezien had, is de heer van wie ik u zoëven sprak als de persoon, die mij gedurende de afwezigheid van Lord Orvis aanhoudend heeft lastig gevallen.”

„Hoe is zijn naam?” vroeg Raffles.

„Graaf Melrose,” antwoordde Flora.

Raffles maakte een aantekening en verzocht het

meisje met haar verhaal voort te gaan.

„Zoals ik zei,” vervolgde zij, „was ik hevig geschrokken.

Het angstzweet stond mij op het voorhoofd.

Mijn hart klopte snel en hoorbaar.

Half opgericht, staarde ik naar het donkere, dreigende en onbeweeglijke schaduwbeeld.

Zo zat ik geruime tijd met bevende ledematen, totdat alles om mij heen begon te draaien en ik bewusteloos achterover zonk.

Toen ik ontwaakte, was de schaduw verdwenen.

Ik belde en Alice verscheen.

„Heb je niets gehoord?” vroeg ik gejaagd. „Er was iemand in de Oosterse kamer.”

Verschrikt snelde het meisje, dat nog slaapdronken was, naar de aangrenzende kamer.

„Onmogelijk,” antwoordde zij, „de sleutel steekt aan de binnenkant in het slot.”

Aangegrepen door een angstig voorgevoel, sprong ik mijn bed uit en snelde naar het kastje aan de muur, dat ik altijd gesloten houd en wie beschrijft mijn ontzetting, toen ik zag dat uit het juwelenkistje dat daarin stond, het kostbare diamanten collier gestolen was!”

De vriendin van de Lord had, terwijl zij sprak, Raffles met zich naar het boudoir getrokken en nu stonden zij beiden voor het kastje naast het bed.

Raffles onderzocht het nauwkeurig.

„Uw schatkamertje is, zoals ik zie, weer gesloten,” zei hij. „Als ik een politiebeambte of detective was, zou ik u daarvoor ernstig moeten berispen.

Men moet voorwerpen, waaraan misdadigers zich hebben vergrepen, zoveel mogelijk in dezelfde toestand laten, waarin men ze vond, om een onderzoek gemakkelijker te maken!”

„Dat is best mogelijk,” bekende Flora, „maar in mijn angst sloot ik het kastje dadelijk weer en plaatste, zoals gij ziet, zelfs deze ijzeren stang ervoor, opdat mij tenminste het andere sieraad dat naast het briljanten halsnoer in het juwelenkistje lag, niet ontstolen kon worden.”

„Hoe?” riep Raffles vol verbazing uit, „dit tweede sieraad heeft de nachtelijke inbreker, in wie ook ik graaf Melrose vermoed, onaangeroerd gelaten?”

„Ja, zo is het,” antwoordde Miss Flora, terwijl tranen in haar ogen kwamen.

„Het was hem waarschijnlijk niet de moeite waard, een nagemaakt stuk te roven.”

„Namaak?” vroeg Raffles vol bevreemding, „wilt gij u wat duidelijker uitdrukken?”

„Het is een imitatie van het gestolen sieraad,” verklaarde zij opgewonden. „De schurkachtige graaf vond het, hoewel het een kunstwerk op zichzelf is, blijkbaar beneden zijn waardigheid om het mee te nemen.

De echte paarden en briljanten van het halssnoer zijn hem zeker voldoende. Deze vertegenwoordigen, volgens Lord Orvis, een waarde van minstens 5000 pond sterling.”

„Drommels, dat is geen kleinigheidje!” riep Raffles uit. „Ik ben zeer nieuwsgierig het nagebootste halssnoer te zien.

Werkelijk, Miss Flora, dit is van groot belang, wanneer ik u het collier ter waarde van 5000 pond terug moet bezorgen, dien ik eerst te weten, hoe het er heeft uitgezien.”

„Zeker, Mr. Mackenzie,” antwoordde het meisje, „daarom zal ik gaarne uw verzoek inwilligen.”

Zij opende bij die woorden het slot der ijzeren stang en dat van het kastje, waarna zij met bevende handen naar het juwelenkistje greep, dat op de onderste der beide planken stond.

Toen zij dit er uit had genomen en op de tafel gezet, die helder werd verlicht door de reeds laag staande middagzon, zag Raffles bij de eerste blik, dat alleen een geslepen knaap, die het handwerk verstond, hierin de hand kon hebben gehad.

Het juwelenkistje, dat van voren nog gesloten was, was namelijk door de dief geopend door op geslepen manier de stift uit de scharnieren te schuiven. Hoe interessant deze waarneming ook voor Raffles was, op dit ogenblik stelde hij nog meer belang in het nagemaakte collier in het kistje.

Hij tilde dus haastig het deksel op en toen het bijzonder kunstig nagebootste halssnoer op het donkerblauw zijden kussen voor hem lag, kon men duidelijk zien, dat hij verbaasd was.

Met het kistje in de hand begaf hij zich naar het venster, om het in het volle daglicht te beschouwen, althans zo dacht de bestolen dame. Zij wist natuurlijk niet dat op het zien van dit juweel Raffles, die anders toch waarlijk wel zijn zenuwen en gelaatspieten in bedwang had, zich bijna een kreet van verrassing had laten ontvallen.

In de eerste plaats had hij onmiddellijk gezien, dat de dief zich in zijn haast had vergist, dat dit collier echt was en dat Miss Flora zich zonder twijfel schromelijk vergiste, wanneer zij dit voor imitatie hield! En nog van iets anders was hij bliksemsnel overtuigd geworden, en die overtuiging riep hem plotseling zijn

jeugd weer voor de geest:

Dit halssnoer, dat daar voor hem lag, behoorde niet, zoals Lord Orvis zijn geliefde had verteld, tot de familiestukken zijner voorvaderen, maar tot die der familie Lister!

Ja, ongetwijfeld! Dit was het heiligdom, dat eeuwenlang door de Listers was bewaard als dierbaar aandenken aan een edele, reeds lang gestorven stammoeder van vorstelijke bloede!

Het had hun toebehoord tot aan de noodlottige dag, waarop de schurkachtige Ierse Lord Raynald Lister van Kildare hen hun gehele fortuin, benevens al hun goederen afhandig maakte en zich ook dit heerlijke briljanten halssnoer toeëigende!

Van deze bedrieger had ongetwijfeld een lid van de familie Orvis, die waarschijnlijk tot de intieme vrienden van de valse lord Raynald Lister behoorde, het op de een of andere manier verkregen.

Niet eenmaal, maar bij verschillende feestelijke gelegenheden had de grootmoeder van Lord Edward het kleinood van onschatbare waarde gedragen; de sprookjesachtige glans der kostbare paarden en diamanten waren in die tijd op het schilderij weergegeven, dat met het kasteel te Kildare in vlammen opping.

En nu lag het daar voor hem in zijn volle, schitterende pracht – het dierbare souvenir aan de Indische prinses, zijn hoog vereerde grootmoeder.

Weemoed en ontroering vulden het hart van Lord Lister en hij had al zijn bovennatuurlijke, door jarenlange oefening verkregen zelfbeheersing nodig om de gevoelens niet te verraden, die hem bestormden. Het gelukte hem inderdaad, aan zijn gelaat slechts een uitdrukking van verbazing en bewondering te geven.

Geen enkele trek op zijn fijnbesneden gelaat deed vermoeden, wat er in hem omging en dat hij de vergissing van Miss Flora onmiddellijk had opgemerkt. „Inderdaad, een prachtige nabootsing,” zei hij, terwijl hij het halssnoer uit het kistje nam en de stenen, die bijzonder kunstig waren geslepen, nauwkeurig bekeek.

„Hoe mooi moet het echte collier zijn! Inderdaad, een zwaar verlies, wat gij en de Lord hierdoor hebt geleden, Miss Flora!

Die graaf Melrose moet een zeer geslepen schurk zijn!

Anders zou hij zich niet hebben vergrepen aan een voorwerp, waarvan het spoor zo gemakkelijk te volgen is. Ik begin mij ernstig ongerust te maken om-

trent het verdere lot van het gestolen halssnoer!"
 „En waarom, Mr. Mackenzie?" vroeg Flora angstig.
 „Omdat ik honderd tegen één zou durven wedden, dat Melrose alles in het werk zal stellen, om de paarlen en diamanten van het collier weer van de hand te doen.

Gij zult het collier misschien nooit in zijn oorspronkelijke vorm terugzien!

Hier moet zo snel mogelijk gehandeld worden om de brutale schurk te pakken te krijgen en hem te beletten de stenen los te breken en te verkopen.

Ik moet onmiddellijk zijn spoor volgen.

Opdat ik dit echter met enige kans op succes kan doen, is het niet alleen nodig, dat ik dit onechte sieraad voorlopig in mijn bezit neem, maar moet ik ook omtrent de persoonlijkheid en de betrekkingen van de zogenaamde graaf Melrose iets meer van u vernemen dan hetgeen gij mij tot dusverre hebt meegedeeld."

Zonder te letten op het ontstelde gelaat van Miss Flora, die zeer verschrikt scheen, toen hij het etui met het collier erin in de borstzak van zijn jas wegborg, alsof dit vanzelf sprak, verliet Raffles het boudoir, nam plaats op de divan in de Oosterse kamer en verzocht de vriendin van de Lord eveneens plaats te nemen.

„Zo," zei hij, „hier kunnen wij eens praten. Vertel mij nu openhartig en onbeschroomd alles wat gij omtrent Melrose weet en ook, hoe gij aan de wonder-schone nabootsing van het collier zijt gekomen.

Dit laatste wilde ik vooral gaarne eerst weten!

Maar vóór alles: Wonen de juweliers, die de imitatie hebben vervaardigd, hier in Londen?"

„Ja zeker!" antwoordde het meisje.

„En hun naam?" vroeg Raffles.

„Peperling en Glanmore, Leadenhallstreet."

Een ironisch lachje gleed over het gelaat van Raffles. Snel vroeg hij verder:

„En om welke reden, mijn waarde Miss, werd er een duplicaat gemaakt van het prachtige kleinood?"

„Dat is in weinig woorden gezegd," antwoordde Flora. „Mijn vriend, Lord Orvis, had mij een beetje krap gehouden in de laatste tijd – ik had dringend geld nodig, veel geld voor mijn nieuwe toiletten, – en daar hij op reis was, moest ik mij zelf helpen.

Daarom beleende ik – op aanraden van graaf Melrose, die onmiddellijk na het vertrek van de Lord zijn eerste visite bij mij maakte – het echte sieraad, om daarop een zekere som, – driehonderd pond – te lenen.

Tegelijkertijd liet ik mij bij de firma Peperling en Glanmore een getrouw namaaksel vervaardigen van het collier.

Het was immers altijd mogelijk, dat Lord Orvis eerder terugkwam dan ik dacht.

Met het similie-sieraad kon ik hem zolang bedriegen, totdat ik in staat zou zijn het echte halssieraad terug te halen."

„Ik begrijp u," glimlachte Raffles. „Het was misschien wel een beetje onvoorzichtig van u, Miss Flora, om graaf Melrose het halssnoer te laten zien."

„Hij kwam mij geheel onverwacht bezoeken, toen ik er mij reeds mee had getooid om naar de opera te gaan," antwoordde Flora. „Hij was er natuurlijk dadelijk verrukt over en prees zijn oude vriend Lord Orvis vol geestdrift, omdat deze als een echt gentleman zijn uitverkorene zulk een kostbaar geschenk had gegeven."

„Ried Melrose u, het halssnoer juist bij Peperling en Glanmore te belenen en om ook bij die firma de imitatie te bestellen?" vroeg Raffles.

„Wel, Mr. Mackenzie," antwoordde Flora, „hij beval mij deze firma aan als een van de solidste en betrouwbaarste van geheel Londen. „Daar ik u helaas op het ogenblik zelf niet uit de verlegenheid kan helpen," zei hij, „wil ik u ten minste een juweliersfirma aan de hand doen, die solide is en die in elk geval discreet zal blijven." En ik werd niet teleurgesteld, want de firma bediende mij correct en vlug." Raffles glimlachte.

„Onder deze omstandigheden hebt gij u dus zeer verplicht gevoeld tegenover graaf Melrose?" vroeg hij enigszins spottend.

„Ik kan het niet ontkennen," antwoordde Flora blozend. „Niet alleen om zijn goede raad. Ik was hem ook dankbaar, dat hij mij gedurende enige weken hielp de gruwelijke verveling te verdrijven, die ik natuurlijk moest ondervinden wegens de afwezigheid van Lord Orvis."

„Zeer begrijpelijk. En later verloor mijnheer de graaf uw sympathie?" informeerde Raffles.

„Ja, Mr. Mackenzie. Ik begon hem langzamerhand te wantrouwen en had vooral in de laatste tijd het gevoel, dat hij mij, misschien op verzoek van de Lord, die zeer jaloers en wantrouwend is, in stilte gadesloeg en tot dat doel zelfs des nachts om ons huis zwierf.

Maar ik was zeer ontsteld, toen hij verleden donderdag op hetzelfde ogenblik, waarop ik, nadat ik een grote som geld van Lord Orvis had ontvangen, het

diamanten halssnoer had ingelost, tegelijkertijd met mij voor de winkel van Peperling en Glanmore stond, welke ontmoeting, naar hij zei, geheel toevallig was.”
„Toen ging hij natuurlijk met u mee naar huis?” vroeg Raffles.

„Ja, hij ging mee. Hij liet zich niet afschepen. Onder voorwendsel, dat hij bij zijn laatste bezoek in mijn woning een kostbare wandelstok had vergeten, volgde hij mij, zonder eerst een uitnodiging af te wachten en nodigde zichzelf uit om te blijven.”

Raffles lachte luidkeels.

„Dat is werkelijk kostelijk,” zei hij op vrolijke toon, „mijnheer de graaf was er nu natuurlijk ook getuige van, toen gij het halssnoer in het muurkastje wég-sloot en bij het nagemaakte legde?”

„Ook dit kan ik helaas niet ontkennen,” antwoordde Miss Flora verlegen. „Ik hield hem immers toen nog niet voor een dief en inbreker. Bovendien verklaarde hij diezelfde avond Londen misschien voor jaren te moeten verlaten en terug te moeten keren naar Amerika, zijn vaderland.

Hij nam dan ook reeds korte tijd daarna afscheid van mij, de hartelijkste groeten achterlatende voor zijn oude vriend Lord Orvis.”

„En gij geloofde werkelijk, dat deze man, tegen wie gij reeds een zeker wantrouwen koesterde, zijn woord zou houden en werkelijk op reis gaan?” vroeg Raffles spottend.

„Zo is het, Mr. Mackenzie. Ik was ervan overtuigd,” bekende het meisje.

„Hm, dan verbaast het mij inderdaad zeer, dat gij gisternacht onmiddellijk aan hem dacht, toen gij plotseling de spookachtige schaduw op de parketvloer van deze Oosterse kamer zag vallen.”

„Ik weet zelf niet, hoe ik daartoe kwam, Mr. Mackenzie,” antwoordde Flora op zachte toon. „De om-trek van de mantel was het in elk geval niet alleen, wat mij dadelijk aan Melrose deed denken.

Het was eigenlijk meer een instinctief gevoel, dat in mij opkwam en dat mij de gedachte ingaf: Deze graaf Melrose is geen vroegere vriend van Lord Orvis en evenmin een detective, wie de Lord heeft gezocht je te bespioneren. Hij is een gemene gauw-dief en misdadiger!”

„Zeer juist! Dergelijke vermoedens bedriegen ons zelden,” antwoordde Raffles met een glimlachje. „Maar nietwaar, Madame, nu wilt gij mij wel zo'n beetje de gehele persoonlijkheid schilderen van de graaf, die des nachts in de huizen zijner oude vrienden rondsluip, om hen op zo gemene en sluwe wijze

te bestelen?

Hoe ziet de kerel er eigenlijk uit?

Is hij, wanneer hij overdag als een levend wezen van vlees en bloed te midden zijner medemensen rondwandelt, groot of klein? Bruin of blond? Of heeft hij misschien rood haar?

En dan, waar woonde hij hier in Londen?”

Raffles kreeg echter geen antwoord op al deze vragen.

Hij was nauwelijks uitgesproken of Miss Flora greep hem in de grootste opgewondenheid bij de arm en fluisterde bevend:

„Om Godswil, zwijg, Sir! Als ik mij niet vergis, hoorde ik daar juist de stem van graaf Melrose in de corridor!”

Raffles stond bliksemsnel op.

„Werkelijk?” vroeg hij en wreef zich vergenoegd in de handen. „Hm, dat kan niet beter treffen! Nu zal ik die heer dus zo meteen persoonlijk leren kennen! Maar neen, neen!” mompelde hij nadenkend. „Voorlopig zal en mag hij nog niets van mij weten!

Good bye voorlopig, Madame! Ik verdwijnt! Ik zal mij snel verbergen achter die gordijnen van de nis bij de deur naar de gang.

Daar zal ik gemakkelijk kunnen horen, wat mijnheer de graaf u te zeggen heeft.

Niet bang zijn, Miss Flora! Zo vriendelijk en onbevengingen mogelijk!”

Reeds in het volgende ogenblik, vóórdat er aan de deur werd geklopt, had Raffles zich behendig in de nis verborgen, die reeds eerder zijn aandacht had getrokken, omdat daarin een meesterlijk uitgevoerd beeld van de Venus Anadyomene was aangebracht, die nieuwsgierig tussen de draperieën, die voor de nis hingen, doorkeek.

DERDE HOOFDSTUK

Een handlanger der politie in angst en verlegenheid

Enige ogenblikken daarna overschreed een opvallend magere heer, die als een dandy was gekleed en wiens gelaatstreken een hatelijke, loerende uitdrukking hadden, de drempel van de Oosterse kamer.

De Grote Onbekende, die onmiddellijk de draperieën der nis had dicht geschoven, zodat hij geheel daarachter verborgen was, had zich bijna verraden

door een kreet van verbazing bij het zien van de bezoeker.

Als hij zich niet heel erg vergiste, was deze niemand anders dan een van die misdadigers, die door de politie der grote steden worden gebruikt om tegen een karige beloning spionnendiensten te verrichten onder hun vroegere collega's en die er daarom altijd op uit zijn hun inkomsten te vermeerderen door hun vroeger beroep uit te oefenen.

Hij herinnerde zich onmiddellijk de „graaf” meermalen te hebben gezien in gezelschap van de alom bekende detective en particuliere secretaris van hoofdinspecteur Baxter.

Zijn vermoeden dat alleen hij de dief kon zijn geweest, werd nog sterker bij het zien van de persoon. „Als die kerel niet een gemene handlanger van de politie en een werktuig is van mijn vriend Baxter van Scotland Yard,” dacht hij bij zichzelf, „laat ik mij ophangen! Deze schurk, in wie men met één enkele oogopslag de vroegere misdadiger herkent, speelt een zeer gevaarlijke dubbele rol.

Ik zou er een eed op durven doen, dat hij in dienst is van de hoofdinspecteur Baxter, en de opdracht heeft, de helersfirma Peperling en Glanmore in het oog te houden, terwijl hij tevens door diezelfde firma is aangenomen of er zich misschien zelf voor heeft aangeboden, om het kostbare diamanten halssnoer, dat, God zij dank, tijdig in mijn bezit kwam, tegen een zekere beloning van de schone Flora te stelen en weer in handen te brengen van deze juweliersfirma.

Ik ben werkelijk zeer benieuwd, wat deze stommeling, die ondanks zijn handigheid als inbreker geen briljanten van glas kan onderscheiden, zal doen om Flora het echte collier afhandig te maken, dat hij per abuis gisternacht in het muurkastje heeft laten liggen.”

Intussen had de schone vriendin van Lord Orvis de graaf uitgenodigd tegenover haar plaats te nemen.

Zij schoof daartoe een gemakkelijke stoel bij en ging zelf op de divan zitten, zodat graaf Melrose met de rug naar de nis gewend zat, waarin Raffles zich verborgen had. Deze kon zodoende niet alleen alles horen, maar ook zien.

„Gij verstaat de kunst om iemand te verrassen, waar de vriend,” zei Flora tot haar bezoeker met haar liefste glimlach.

„Voor een paar dagen nam gij plechtig afscheid voor jaren en nu reeds weer uw aangenaam bezoek!

Hebt gij misschien op uw overvaart naar Amerika

schipbreuk geleden? Of was uw verlangen naar Kings Road zo sterk?”

„Het spijt mij inderdaad zeer, niet eveneens op schertsende toon te kunnen antwoorden,” antwoordde de graaf met een doodbiddersgezicht.

„De reden, waarom gij mij hier ziet, is helaas een andere dan gij vermoedt.”

„Gij doet mij schrikken, graaf!” antwoordde Miss Flora, terwijl zij haar blik vol verwachting op de bezoeker richtte, „dat klinkt alsof gij mij een slechte tijding brengt!”

„Dat is inderdaad het geval!” zei de bezoeker. „Ik was het Kanaal nog niet gepasseerd, toen ik tot mijn niet geringe verbazing gistermiddag op zee door een marconigram onmiddellijk naar Londen werd teruggeroepen.

Ik gaf dadelijk gehoor aan deze oproep en liet mij ter hoogte van Brighton aan land zetten, om zo snel mogelijk hierheen te reizen.

De naam van de afzender van het telegram had mij namelijk het vermoeden doen opvatten, dat mijn terugkomst misschien in verband stond met u, madame!”

„Met mij?” riep het meisje met onverholen verbazing uit.

„Ja,” vervolgde de graaf, een doordringende blik werpend op zijn schone buurvrouw, „de afzender van het telegram was de heer Dan Peperling, de vertegenwoordiger van de firma Peperling en Glanmore in de Leadenhall Street.”

„Wat heb ik nog met die firma te maken!” riep Flora vol verbazing uit, terwijl zij haar blik niet neersloeg voor die van de graaf.

„Nadat ik donderdag het mij geleende bedrag met woekerrente heb terugbetaald aan Peperling en Glanmore, heb ik niets meer te maken met die firma.”

„Dit zoudt gij met het volste recht kunnen beweren, mylady, als uw terugbetaling geheel correct was geweest,” zei de graaf de schouders ophalend en vervolgens:

„Maar dit was, helaas, het geval niet!”

„Wat wilt gij met die voor mij raadselachtige woorden zeggen?” riep Flora toornig uit. „Betekent dat misschien, dat ik de van mij terugverlangde som niet in haar geheel heb betaald?”

„O neen, Mylady,” glimlachte de graaf geheimzinnig, terwijl hij uit de stoel opstond, „gij hebt het bedrag wel terugbetaald, maar het papiergeld, waarmee gij het verschuldigde hebt voldaan was, volgens herhaal-

de verklaring van de heer Peperling, vals!"

„Wat? Zou ik met vals geld hebben betaald?" riep Flora woedend tot de magere Mephisto, wiens gelaat weer tot een duivelse grijns was verwrongen.

„Weet gij wel, dat gij daar een zware belediging uitspreekt tegen mij en tegen Lord Orvis, die volgens uw herhaalde verzekeringen immers de beste vriend uit uw jeugd is.

De banknoten waren van hem afkomstig. Hij heeft ze mij per aangetekende brief woensdag uit Biarritz toegezonden.

Maak u toch niet belachelijk, graaf! Hoe kunt gij u dergelijke nonsens door Mr. Peperling laten wijsmaken en er ook slechts één ogenblik aan geloven? En bovendien, waarom treedt juist gij op als advocaat voor die heer?"

„Hebt gij dan vergeten, Mylady, dat ik het was, die u met hem in kennis bracht en de belening voor u in orde bracht?" antwoordde de graaf boosaardig.

„Ik moet u eerlijk bekennen, madame, dat deze geschiedenis met de banknoten mij zeer, zeer onaangenaam is.

Ik ben in zekere zin bij de firma Peperling en Glanmore borg gebleven voor u en nu betaalt gij op deze manier!

Weet gij, wat Peperling beweert?

Hij zweert bij hoog en laag, dat de bankbiljetten, die gij hem hebt gegeven, niet meer of minder zijn dan . . . gestolen bankbiljetten, waarvan de nummers bekend zijn.

Lord Orvis heeft ze misschien tegen een tiende van de werkelijke waarde van de een of andere schurk gekocht.

Het is ook mogelijk, dat hij er zelf ingelopen is, maar in geen geval heeft Peperling lust die witte en grijze stukjes papier als waardevol te erkennen en aan te nemen."

„En alleen om mij dit mee te delen, zijt gij teruggekomen?" vroeg Flora verontwaardigd.

„Nee, niet alleen daarom. Men heeft mij ook opgedragen u een schikking voor te stellen met de firma Peperling en Glanmore. Luister:

De heer Peperling verlangt van u de onmiddellijke uitbetaling van het u geleende bedrag met de rente in echt bankpapier, of – indien gij hiertoe niet in staat mocht zijn, teruggave van het echte briljanten halssnoer, dat de firma zolang onder haar berusting wil houden, totdat de uitbetaling, waarop zij het volste recht heeft, door u is geschied."

De achter het gordijn verborgen Grote Onbekende

had bij deze woorden van de zogenaamde graaf bijna zijn zelfbeheersing verloren.

De afzetterij van die kerel, die nu duidelijk verried, dat hij met de juweliersfirma onder één hoedje speelde, amuseerde hem eigenlijk meer dan dat zij hem vertoornde.

Het liefst had hij hardop gelachen.

Snel en onhoorbaar sloeg hij de beide gordijnen, waarachter hij verborgen was, uit elkaar en stak er zijn hoofd voor een kort ogenblik door om de attentie te trekken van Miss Flora, die zo door de schurk in het nauw werd gebracht.

Hij had de voldoening dat het schone meisje hem dadelijk zag.

Zij glimlachte, zonder dat de graaf er iets van merkte, hem heimelijk toe en begreep ook de bedoeling van haar geheime bondgenoot, die haar beduidde zich in geen geval door de afperser te laten dwingen, maar hem rustig verder te laten spreken en de schijn aan te nemen alsof zij volkomen geloof sloeg aan zijn bedriegerijen.

Zij deed daarom alsof zij zeer verschrikt was.

„En als ik nu niet inga op de condities, die Peperling mij stelt?" vroeg zij angstig en bevend.

„Dan zal Peperling u en Lord Orvis dadelijk gerechtelijk laten vervolgen!" antwoordde de graaf met nadruk.

„Om 's hemels wil!" riep het meisje uit, „zover mag het tot geen enkele prijs komen! Ik zou sterven als Peperling zijn bedreiging uitvoerde. Wij moeten aan geld zien te komen!"

„Zeer juist, Mylady. Maar zijt gij werkelijk niet in het bezit van het benodigde bedrag?" vroeg graaf Melrose.

Flora wrong wanhopig de handen.

„Ik heb alleen nog het pakket banknoten, waarvan ik donderdag betaalde," zei zij mismoedig, „maar daar zij, volgens beweren van de juwelier, vals zijn, zal ik er niets aan hebben."

„Nu, wij zouden ze in elk geval nauwkeurig kunnen onderzoeken," stelde de graaf voor. „Misschien is de rest van het geld, dat gij zeker ook in het muurkastje van uw boudoir hebt geborgen, goed."

„Dat geve de Hemel!" zuchtte Flora.

„Het zou ontzettend zijn als ik gedwongen was het briljanten halssnoer nogmaals bij Peperling en Glanmore te deponeren. Dit briljanten halssnoer . . ."

Een plotselinge wenk van Raffles, die zijn hand waarschuwend door de portière stak, deed haar zwijgen.

„Kom,” vervolgde zij, „wij zullen naar het boudoir gaan en de banknoten onderzoeken. Ik houd ze zelfs nú nog niet voor vals!

Lord Orvis is in geldzaken veel te secuur om zich door de een of andere oplichter vals of gestolen bankpapier in handen te laten stoppen.

En dat de vriend uit uw jeugd zelf een vervalser van papiergeld of iets dergelijks zou zijn, zult gij, graaf Melrose, zeker allerminst vermoeden?”

„Maar ik bid u, Mylady, wat een vraag!” riep de graaf verontwaardigd uit, terwijl hij Flora in haar slaapvertrek volgde.

„Wie weet, door welk ongelukkig toeval de vervloekte papieren, waarmee gij Peperling hebt betaald, in het bezit van mijn vriend zijn gekomen. Hij heeft er waarschijnlijk niets van gemerkt!”

Met nauwelijks bedwongen ongeduld zag graaf Melrose nu, hoe Flora het muurkastje opende en er een pakje papiergeld, dat in het bovenste vak lag, uitnam.

Met bevende handen greep hij ernaar en nam haar bijna met geweld de banknoten af, welke Flora hem met tegenzin overliet.

Het waren alle biljetten van duizend pond.

Zij vertegenwoordigden een niet onbeduidende som. Snel ging hij naar het venster en begon ze daar een voor een te bekijken, in de eerste plaats om te zien, hoe hoog het totale bedrag was, waarna hij de biljetten stuk voor stuk aan een nauwkeurig onderzoek onderwierp.

Hij was hiermee zó druk bezig, dat het aan zijn aandacht ontsnapte, dat Raffles, om hem niet uit het oog te verliezen, met zachte, onhoorbare schreden uit zijn schuilhoek te voorschijn was gekomen en vlak naast de deur van het boudoir bleef staan.

Vandaar kon hij elke beweging van de schurk en van Miss Flora volgen, zonder zelf gevaar te lopen door hem te worden gezien.

De graaf was nu klaar met het onderzoek der bankbiljetten.

Hij haalde de schouders op.

„Een noodlottige geschiedenis!” zei hij op deelnemende toon tot Flora. „Hoe moeilijk het mij ook valt, toch moet ik u meedelen, dat deze bankbiljetten vervalst, meesterlijk vervalst zijn!”

„Onmogelijk!” riep Flora op ongelovige toon en wilde de bankbiljetten uit de hand van de graaf trekken. „Ik zal deze biljetten nog door iemand anders laten onderzoeken, dan zal wel blijken, dat gij ongelijk hebt!”

„Onder geen enkele voorwaarde zal ik, als uw oprechte vriend, dit toelaten,” antwoordde de graaf, snel het pakket bankpapier in zijn borstzak stekend. „Gij zoudt niet alleen Lord Orvis, maar ook uzelf in het verderf storten. Gij zoudt ongetwijfeld beiden verdacht worden tot een bende valse munters te behoren, vooral wanneer Peperling zijn bedreiging uitvoerde om u gerechtelijk te laten vervolgen.”

„Graaf!” riep Flora nu werkelijk ongerust uit. „Gij wilt toch het geld, dat op het ogenblik mijn gehele vermogen uitmaakt, niet onder uw berusting houden?”

„De hemel beware mij!” riep de schurk uit, „zodra ik buiten op een stil plekje ben gekomen, verscheur ik deze bankbiljetten in duizend kleine stukjes en geef ze prijs aan de wind. Misschien ook gooi ik ze in de Theems of ik verbrand ze, opdat de *corpora delicti* zo snel mogelijk worden vernietigd en van de wereld verdwijnen!”

Flora vroeg met een snelle blik raad aan Mr. Mackenzie, die zij bij de boudoirdeur vermoedde, en was een beetje verwonderd, toen Raffles haar door een handbeweging te kennen gaf, dat zij zich in de maatregelen, welke de graaf wenste te nemen, moest schikken.

Maar haar stem trilde van zenuwachtigheid, toen zij antwoordde:

„Inderdaad, graaf, gij oefent voogdij over mij uit op een manier, die ik mij niet langer kan laten welgevallen.

Als gij u nu eens vergiste wat betreft de bankbiljetten?”

„Dat is ten enenmale onmogelijk, mijn waarde Miss Flora!” beweerde Melrose. „Bedenk eens, hoeveel papiergeld reeds door mijn handen is gegaan; geloof mij, Mylady, dat ik slechts uw belang wens!”

„Maar wat moet ik nu beginnen?” riep Flora angstig uit. „Ik heb het geld nodig, ik zei u immers reeds dat dit geld mijn gehele vermogen uitmaakt?”

„De moed niet verliezen, Mylady! Wij zullen wel raad schaffen! Het briljante halssnoer, ik bedoel natuurlijk het echte en niet het similie-stuk, is immers zó waardevol, dat Peperling er u ongetwijfeld weer een zeer aanzienlijk bedrag op zal voorschieten, als gij het hem nu door mij toezendt.

Ja, lieve vriendin, gij moet door de zure appel heenbijten en nogmaals voor de dag komen met het prachtige sieraad!”

Hij was bij die woorden het muurkastje genaderd en keek er met onrustig zoekende blikken in.

Nu had hij het juwelenkistje ontdekt en ging een stap achteruit van schrik.

Zelfs een zeer naief toeschouwer moest merken, dat die schrik niet gemeend, doch aanstellerij en komedie van hem was.

„Om 's hemels wil!” riep hij, „wat moet ik zien! Hebt gij, Mylady, reeds bemerkt, wat er met het kistje is gebeurd?”

Het maakt geheel en al de indruk, alsof hier pas een inbreker aan het werk is geweest. Kijk eens hier, dierbare vriendin, de scharnieren aan de achterzijde zijn losgemaakt, kijk, zij hangen alleen nog maar los aan het hout!

De stiften zijn eruit geschoven! Ik vermoed iets vreselijks!”

Met sidderende handen tilde hij het kistje eruit en opende het deksel.

En nu veranderde de komedie, die hij tot nu toe had gespeeld, in werkelijkheid, hij schrok inderdaad geweldig, toen hij in het kistje keek en niets, letterlijk niets vond.

„Mylady!” riep hij bijna gillend uit en hij greep Flora's pols zo stevig vast, dat zij nauwelijks een kreet van pijn kon onderdrukken. „Waar zijn de beide colliers? Waar is het heerlijke, *echte* briljanten halssnoer?”

Een honend antwoord lag het schone meisje reeds op de tong.

Maar zij wist zich te beheersen.

„Ik weet het niet,” antwoordde zij op onverschillige toon, de graaf met doordringende blikken aanziende.

„Het is gisternacht gestolen!”

„En het andere? Het similie-collier? Is dat ook weg?” vroeg Melrose nog dringender, want hij wist wel, dat het collier, dat hij als onecht had laten liggen, het *echte* was geweest.

„Het similie-collier?” antwoordde Flora plotseling met nadruk, „dat bevindt zich in de handen van een man, die naar ik stellig hoop, de dief van het echte collier zal vinden en mij het kleinood weldra weer terug zal bezorgen.”

De graaf verbleekte.

„Wie is die man?” riep hij, zo vol aandacht aan Flora's lippen hangend, dat hij het eigenaardige, zacht snorrende geluid niet vernam, dat uit de Oosterse kamer scheen te komen en dat aan Flora's aandacht niet ontsnapte.

„Ik ken hem alleen bij naam,” antwoordde zij, de schouders ophalend.

„Hoe!” riep graaf Melrose uit. „Kent gij de man

niet eens, wie gij een dergelijk stuk van vrij grote waarde toevertrouwt en die gij belast met een dergelijke kiese aangelegenheid? Heeft hij zich dan niet op voldoende wijze aan u bekend gemaakt?”

„Neen, graaf, waarom zou hij? Ik vertrouw hem op zijn eerlijk gelaat; het was mij voldoende, dat hij zich eenvoudig aan mij voorstelde als Mr. Mackenzie.”

„O, Mylady, ik vrees, dat gij in handen zijt gevallen van een bedrieger!” kermde de graaf.

Daarop lachte hij plotseling nerveus.

„Ach!” riep hij uit, zich met de hand tegen het voorhoofd slaande, „nu gaat mij een licht op! Nietwaar? Gij zijt het geweest, die de vreemde advertentie in de „Times” hebt geplaatst?”

Gij zijt het, Mylady, die onmiddellijk in relatie wens te te treden met een energiek, handig persoon, die de behandeling op zich zou willen nemen van een moeilijke taak, waaraan misschien zelfs gevaar verbonden zou zijn?”

„Ik kan het niet ontkennen,” antwoordde Flora droogweg.

„Wanneer is die energieke, handige persoon hier geweest?”

„Dat kan ik niet nauwkeurig op de minuut af zeggen.”

„Welnu, dan kan ik uw geheugen misschien te hulp komen!” riep de graaf honend, maar door onmiskenbare angst aangegrepen, terwijl zijn zwarte ogen een vreemde uitdrukking aannamen.

„Hij is *zojuist* hier geweest!

Ja, ja, Mylady, ontken het maar niet, kort voordat ik de kamer binnenkwam, meende ik hier iemand te horen spreken.

Ik wil, ik moet die man leren kennen! Ik moet u uit de handen van een bedrieger redden!”

Miss Flora beefde en was niet in staat te antwoorden. Welke tonelen zouden zich afspelen tussen de beide mannen?

Grote hemel! Misschien kwam het zelfs tot een bloedig gevecht!

En zij, een zwakke, hulpeloze vrouw, alleen met hen!

Vooral was zij angstig voor de graaf, wiens gehele wezen zo opeens was veranderd!

Ja, nu *wist* zij het, dat hij inderdaad een misdadiger, een brutale, gemene kerel was!

Haar voorgevoel had haar niet bedrogen. Niemand anders dan de graaf kon de vorige nacht in de Oosterse kamer zijn geweest!

Hij en geen ander had de diefstal gepleegd! Zijn schaduw was het geweest, welke zij had gezien!

En nu haalde hij een revolver uit zijn zak te voorschijn.

In haar verbeelding hoorde zij reeds de schoten die er moesten vallen!

Daar – wat was dat?

Nu sprong hij op de nis toe, waarin Mr. Mackenzie zich had verborgen!

Flora bedekte haar gelaat met beide handen.

Een seconde later moest hij haar vreemde bondgenoot ontmoeten! . . .

Maar wat betekende die woedende uitroep van verbazing van de graaf? . . .

Zij liet de handen zinken.

Zij meende haar ogen niet te mogen geloven.

Daar in de nis, die leeg was, waarin niets was te zien van Mr. Mackenzie, stond de graaf met lijkbleek gelaat.

Hij staarde als wezenloos naar een visitekaartje, dat hij een ogenblik geleden uit de hand van het marmeren beeld had genomen, waarin het was vastgeklemd!

„Hij, hij is hier geweest?” riep hij, eindelijk weer tot zichzelf komend, vol woede uit. „O, nu is mij alles duidelijk! Nu weet ik, Mylady, wie uw collier heeft gestolen!

Ik moet weg, ik moet dadelijk weg! *Good bye*, Miss Flora, ik volg hem en ik kom niet terug vóórdát het mij is gelukt hem te pakken te krijgen!”

In het volgende ogenblik had hij het visitekaartje op de tafel geworpen, zich tot Flora's uiterste verbazing over het marmeren beeld heengebogen en op een knopje in het voetstuk gedrukt.

Onmiddellijk daarop was hij, terwijl opnieuw het eigenaardig, snorrend geluid werd vernomen, dat Flora zoëven reeds had gehoord, achter het beeld, dat plotseling begon te draaien, door een smalle opening in de muur, die een ogenblik zichtbaar werd en zich daarna weer sloot, aan haar blikken ontrokken.

Het raadsel was opgelost!

Zij wist nu hoe de misdadiger, wiens schaduw haar de vorige nacht zoveel angst had bezorgd, de Oosterse kamer, die van binnen gesloten was, was binnengedrongen!

Nu wist zij, dat ook haar bondgenoot, Mr. Mackenzie, die zoëven nog in de nis had gestaan, eveneens langs deze geheimzinnige weg was gevlucht!

Maar waarom had hij dit gedaan?

Waarom had hij zich niet onmiddellijk op de schurk geworpen, hem overweldigd en tot teruggave van het gestolene gedwongen?

Hier stond zij voor een nieuw raadsel.

Zou het visitekaartje, dat de misdadiger zoëven in handen had gehad en dat hij op tafel had geworpen haar opheldering geven?

Bevend raapte zij het op en slaakte een kreet van grenzeloze verbazing.

Op het kaartje, dat uit ivoorkarton bestond, had zij de naam gelezen: John Raffles!

John Raffles! De geniale meester-dief, die overal werd gezocht door de politie en die nimmer werd gevonden, de Grote Onbekende, over wie geheel Londen sprak, die steeds opnieuw de wereldstad aan de Theems in rep en roer bracht, – hij was dus Mr. Mackenzie geweest, die zich naar aanleiding van haar advertentie in de „Times” te harer beschikking had gesteld en die haar had beloofd de dief van het kostbare halssnoer te zullen vinden!

Had hij zijn visitekaartje voor zijn plotselinge vlucht achtergelaten om haar te honen?

Was hij nu de dief geworden van het collier, dat nog in het muurkastje was achtergebleven; was hij, zoals de graaf beweerde, slechts hier gekomen om haar te bestelen?

Was zij dus het slachtoffer geworden van twee dieven, van wie de een nog geslepener was dan de ander?

Maar neen, dat was onmogelijk!

Hield niet iedereen in Londen Raffles voor een gentleman?

Vertelde niet iedereen van hem, dat zijn diefstallen en avonturen slechts sport voor hem waren en dat hij ze alleen daarom bedreef, om rijke schurken en misdadigers te straffen en de schatten, die op oneerlijke wijze in hun bezit waren gekomen, terug te geven aan de door hen bedrogen en uitgeplunderde mensen?

Ook tegenover haar zou hij vasthouden aan zijn edele principes, die hem steeds tot richtsnoer zijner handelingen dienden!

En Raffles kon niet gevlucht zijn, zonder haar, al was het ook een korte opheldering te geven van zijn vreemde handelingen!

Op het kaartje, dat zij nog steeds vasthield, zou hij haar de oplossing van het raadsel hebben gegeven, dat haar nu angstig maakte en haar aan de eerlijkheid en betrouwbaarheid van alle mensen deed twijfelen.

Vol verwachting draaide zij het visitekaartje van Raffles om en zij beefde van vreugde, toen zij op de rugzijde met sierlijke, kleine letters het volgende las:

„Wees onbezorgd, Miss Flora, ik zal mijn woord houden. Ik zal niet alleen de handlanger der politie, die u heeft bestolen, maar ook zijn medeplichtige vangen en hun het gestolene afnemen. Ik zal ervoor zorgen, dat gij geen onaangenaamheden krijgt met uw vriend, Lord Orvis.

Eén der beide colliers zal beslist nog heden in uw bezit zijn en daar de twee zo verbazend veel op elkaar gelijken, zult gij in elk geval met één ervan geholpen zijn.

Maar gij moet zelf meehelpen.

Spoed u zo snel mogelijk naar Scotland Yard en vraag onmiddellijk hoofdinspecteur Baxter te spreken. Vertel hem de diefstal van gisternacht en eis spoedige hulp van hem!

Zeg hem, dat Raffles hem laat groeten en dat hij dadelijk zijn particuliere secretaris en detective, die een speciaal vriend van mij is – al is het helaas ook alleen op een afstand – naar Peperling en Glanmore in de Leadenhallstreet zendt.

Daar zal hij er zich van kunnen overtuigen, wat voor een grote ezel hij is, om handlangers te gebruiken van de soort van deze nobele „graaf Melrose”, ten einde deze beruchte oplichters- en helersfirma te bespioneren!

Het beste zal zijn, dat gij Baxter dit kaartje laat zien! Het zal hem zeker enorm veel genoegen doen en mijn vriend Marholm zal zich de buik vasthouden van het lachen.

Met de meeste hoogachting,

J. R.”

Zonder een ogenblik te aarzelen maakte Miss Flora zich onmiddellijk gereed om uit te gaan.

Zij was vast besloten de raad en wens van de geniale meester-dief op te volgen en zij dankte haar goed gesternte toen juist op dat ogenblik Alice, haar kamezier, thuis kwam van de boodschappen, die het meisje had gedaan, zodat deze haar bij de gewichtige bezigheid van zich te kleden behulpzaam kon zijn.

Een half uur later was zij reeds vertrokken in de taxi, die Alice voor haar had moeten roepen.

VIERDE HOOFDSTUK

Een geslepen koopman

Toen Raffles door een toevallige, enigszins onzachte aanraking met het voetstuk der marmeren figuur in de nis de verrassende ontdekking had gedaan, dat de muur achter hem plotseling open ging, besloot hij dadelijk deze geheime uitgang te gebruiken om uit de Oosterse kamer te ontvluchten.

Het gesprek tussen de graaf en Flora had hem de overtuiging geschonken, dat de graaf inderdaad de dief van het halssnoer was en de bondgenoot van Peperling en Glanmore.

Hij moest in elk geval trachten de schurk vóór te zijn en de chef der firma nog eerder te spreken te krijgen dan Melrose zelf.

Ook wilde hij nog heden Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, ergeren.

Daarom schreef hij snel de in het vorige hoofdstuk vermelde boodschap aan Miss Flora op zijn visitekaartje, zonder er aan te denken, dat dit kaartje ook de graaf onder ogen kon komen.

Hij meende gerust te mogen aannemen, dat deze niet zo dwaas zou zijn zich ook langs de geheime weg te verwijderen, daar hij zich zodoende tegenover Miss Flora zou compromitteren en haar op het idee moest brengen, dat hij de vorige nacht deze nis ook had gebruikt om het boudoir binnen te sluipen en het collier te stelen.

Hoewel hij dus aannam, dat de graaf er niet het minste vermoeden van had beluisterd te worden, stelde hij toch alles in het werk om zo snel mogelijk de villa van Lord Orvis te verlaten.

Dit gelukte hem dan ook buiten verwachting goed. Niemand zag hem, toen hij de trappen afholde om door een achterdeur en het park de straat te bereiken.

Onmiddellijk snelde hij naar de hoek van Kings Road en Sloanesstreet, om zich zo spoedig mogelijk in verbinding te stellen met Charly Brand, die hem reeds vol ongeduld verwachtte, ten einde de graaf en Mr. Dan Peperling, de chef der firma Peperling en Glanmore, zo spoedig mogelijk te overrompelen. Hij was ervan overtuigd, dat de handlanger der politie met zijn adellijke naam alles in het werk zou stellen om zich onmiddellijk met de schurkachtige juwelier in relatie te stellen, want het tweetal zou moeten beraadslagen, welke stappen er nu gedaan

moesten worden, nu hen ongetwijfeld gevaar dreigde. Toen Raffles de bar binnentrad, was hij zeer aangenaam verrast, daar behalve Brand, die met zijn rug naar de deur zat en hem niet dadelijk opmerkte, een heer te zien die, zoals hij bij intuïtie begreep, niemand anders kon zijn dan Mr. Dan Peperling.

Het scherp getekende, hoekige gelaat van de ongeveer vijftigjarige man met de kleine, listige oogjes was naar hem toegewend en Raffles begreep, dat Peperling zijn handlanger, die hij naar Miss Flora had gezonden, in de onmiddellijke nabijheid van Kings Road verwachtte.

Peperling wilde natuurlijk zo gauw mogelijk weten, wat de graaf bij Flora had gedaan, en hoe het met het echte collier stond, dat de domkop des nachts met het nagemaakte had verwisseld.

Raffles naderde reeds het tafeltje van de juwelier, toen plotseling de deur achter hem haastig werd opengetrokken.

Snel draaide hij zich om en schrok, toen geheel buiten adem en met hoogrood gelaat graaf Melrose over de drempel trad.

Op hetzelfde ogenblik sprong de bejaarde heer met het sluwe gelaat op en riep:

„Voor de duivel, Flinsch, waar ben je zo lang geweest?”

Bij die woorden liep hij naar de binnenkomende toe. Deze echter had nauwelijks Raffles gezien of hij keerde zich, als door een wesp gestoken, om, snelde de straat weer op en sprong in een lege taxi, die juist voorbij kwam.

Op het volgende ogenblik vloog hij in de auto weg. Peperling – want er bleef nu geen twijfel meer over, of deze was het – trok dadelijk de deur open om de vluchteling achterna te snellen, maar bleef met wijd opengesperde mond op de drempel staan, toen hij deze in razende vaart zag verdwijnen.

Hij wist blijkbaar niet of hijzelf dan wel Flinsch plotseling krankzinnig was geworden.

Zijn gelaat had inderdaad zulk een idiote uitdrukking, dat Raffles en Brand, die eerst nu zijn vriend Edward had ontdekt, luidkeels lachten.

Eerst toen Raffles plotseling op hem toetrad, hem vriendschappelijk op de schouder sloeg en zacht tot hem zei:

„Stel u gerust, Mr. Peperling, laat die stommeling lopen! Ik kan u veel interessanter dingen vertellen dan gij van hem zoudt kunnen vernemen,” kreeg het gelaat van de juwelier een uitdrukking van grenzeloze verwondering.

„Wie zijt gij, mijnheer?” stamelde hij en hij nam Raffles, die Brand een wenk had gegeven om hem met de oude schurk alleen te laten, met wantrouwende blikken van het hoofd tot de voeten op.

„Een man van het vak, die gaarne een klant van u zou willen worden,” antwoordde Raffles fluisterend.

„Ga mee, Mr. Peperling, naar de kleine zijkamer, daar zullen wij een glas likeur drinken; ik heb u een uiterst gewichtige mededeling te doen.”

Raffles bestelde twee glazen likeur en had de volvoering, dat de juwelier hem, al was het dan ook aarzelend, volgde.

Nog steeds wantrouwend nam de koopman plaats.

„Ik kan me niet herinneren, dat ik ooit het genoegen heb gehad, u te hebben ontmoet,” zei hij, terwijl hij de Grote Onbekende door zijn half toegeknepen oogleden fixeerde.

„Nu, dan zult gij dat genoegen nu hebben, mijnheer Peperling,” antwoordde de ander met een allerbeminlijkst lachje.

„Prosit, oude heer, ik hoop dat gij er plezier van zult beleven, met John Raffles kennis te hebben gemaakt!”

Raffles kon dat gerust zeggen, daar zijn vermomming toch zodanig was, dat niemand hem later zou kunnen herkennen.

Peperling, die juist zijn likeurglas in de hand had genomen, liet het van schrik bijna vallen.

„Wat?” riep hij uit, „zoudt gij Raffles zijn? Vertel toch geen nonsens! Dat kan iedereen zeggen!”

„En als ik het u bewijs?” vroeg Raffles.

„Bewijzen? Gij kunt mij niet voor de gek houden, jongeman; houd uw praatjes maar voor u!” zei Peperling.

„No, no, Mister Dan! Het is mij met mijn woorden maar al te grote ernst! Omdat ik weet, dat gij graag met mensen werkt, die zich niet met kleinigheden ophouden en omdat ik heb gehoord, dat gij goed betaalt, ben ik naar u gekomen om u iets aan te bieden, waarop gij, naar ik zeer beslist weet, bijzonder gesteld zijt!”

„Nu, laat eens horen wat het is!” zei de juwelier, die nog maar half overtuigd was. „Voor mooie, goede waar betaal ik altijd de hoogste prijzen en beleen ze, als gij wenst, ook zeer goed!”

„Straks, mijnheer Peperling,” hernam Raffles, „maar eerst moet ik u in uw eigen belang en ook in het mijne dringend waarschuwen voor een handlanger, met wie gij u, zo dom mogelijk, reeds al te zeer hebt ingelaten.”

„Ik begrijp niet wat gij wilt zeggen, mijnheer . . .”

„Niet Raffles, als 't u belieft! Noem mij liever Smith of bij een dergelijke mooie naam . . . en houd u dan verder niet zo dom en onschuldig.

Gij en dom, dat is al te belachelijk, sluwe vos!

Natuurlijk bedoel ik de kerel, op wie gij hier zit te wachten en die een visite maakte bij Miss Flora Palmerston, de vriendin van Lord Orvis!”

Peperling werd bij deze woorden van Raffles lijkbleek.

Vol ontzetting staarde hij de jonge, elegante man aan. Die man weet alles, dacht hij.

„Ja, ja, ouwe heer,” vervolgde Raffles lachend. „Er dreigt groot gevaar voor je als je de kerel, die zo even zo laf wegluchtte, niet onmiddellijk onschadelijk maakt.

Die man zal je, hoofdzakelijk noor zijn ongeëvenaarde domheid, in de val brengen!”

„Domheid? Wat weet gij van zijn domheid?” vroeg Peperling brutaal. „En wat interesseert u dit alles? Mij kan het zelfs niets schelen! Ik heb met die vent niets te maken, ik weet ook van geen Miss Palmerston of hoe gij die vrouw zoëven noemde!

Werkelijk, dat alles gaat mij niets aan. Laat mij dus liever met rust, Mister . . . hoe zei gij ook weer? O ja, Mister Smith, met uw handlanger en met uw Miss Flora Palmerston.

Ik heb Goddank nog nooit iets te maken gehad met handlangers of met beruchte vrouwen!”

„Des te meer deze echter met jou!” lachte Raffles.

„Het zal er toch mee eindigen, dat één van die kerels je ten val brengt. En die ene heet Flinsch of noem hem mijnentwege, wat je misschien aangename is, graaf Melrose!”

„Gerechte hemel! Meent gij dat werkelijk, Mr. Smith?” riep Peperling uit, terwijl hij Raffles' arm beetpakte.

„Ik zal je toch niet voor de gek durven houden?” zei Raffles. „Ik zeg je alleen: Neem je in acht voor Flinsch! Hij behandelt je vals. En bovendien – waar het een man betreft, die zo dom is dat hij je glasmerven brengt, namaak, waar hem is opgedragen, *een echt briljanten halssnoer voor je te stelen*, kan je op alles voorbereid zijn!”

„Barmhartige hemel!” jammerde Peperling. „Ik ben een verloren man, gij weet alles, gij zult mij in het ongeluk storten!”

„Integendeel, ik zal u dadelijk het briljanten halssnoer, dat gij wenst te hebben, bezorgen,” zei Raffles.

„Ik zal mij met weinig tevreden stellen, met hoogstens een paar duizend pond, want meer geeft gij, oude gauwdief, toch niet. Laat ons dus dadelijk naar je vossehol gaan; mijn jonge vriend, die daarginds zit, gaat ook mee.”

„Tot welk doel? Kunnen wij de zaak hier niet behandelen? Hebt gij het sieraad hier?”

„Wilt gij het zien?” vroeg Raffles. „Best, maar ik geef het niet uit handen.”

Raffles haalde bij deze woorden het étui uit zijn borstzak, opende het en liet de juwelier er een snelle blik in werpen.

Deze uitte een kreet van verbazing.

Begerig greep hij met beide handen naar het kostbare kleinood, terwijl de hebzucht in zijn ogen te lezen stond.

„Goed, mijnheer, goed!” riep hij opgewonden en stond haastig op, toen Raffles het kleinood weer in zijn zak borg. „Wij zullen onmiddellijk met ons drieën naar huis rijden, ik zal met Flinsch doen wat gij verkiest en u zoveel betalen, dat gij meer dan tevreden zult zijn.”

„Afgesproken, Peperling!” zei Raffles, „ik zou niet zoveel haast maken, als ik niet begreep, dat Flinsch reeds op je wacht!”

„Daarvan kunt u zeker zijn”, antwoordde de juwelier op vaste toon; „ik heb nog verschillende dringende zaken met hem te verhandelen, die alle afgedaan moeten worden.

„Bovendien heeft de kerel altijd geld nodig.

Zeg mij nog één ding, Mr. Smith; heeft hij u bij de dame op Kings Road gezien?”

„No, zelfs het puntje van mijn neus niet,” antwoordde Raffles. „Daarentegen heb ik hem echter des te beter waargenomen en mij ervan kunnen overtuigen, dat de man volkomen onbruikbaar en gevaarlijk voor je is.

Terwijl ik bij de dame op mijn gemak het echte collier stal, was hij niet eens zo handig om de verdenking van zich af te wentelen, welke de dame reeds tegen hem had opgevat.

Hij praatte zoveel nonsens, dat zij al heel dom moet zijn, als zij niet heeft gemerkt, dat gij, Peperling, met Flinsch onder één hoedje speelt!”

„Wel vervloekt! Als die kerel zó dom is,” mompelde de juwelier met fonkelende ogen, „dan is het meer dan tijd, dat wij korte metten met hem maken. Kom Sir, ik hoop dat het ons zal gelukken hem binnen een uur voor eeuwig de mond te stoppen!” Een ogenblik later hadden Raffles en Peperling, te

zamen met Charles Brand, die zich op een wenk van zijn vriend bij hen had gevoegd, de bar verlaten om evenals de graaf in een auto de tocht te ondernemen naar Leadenhallstreet.

VIJFDE HOOFDSTUK

Vreugde in Scotland Yard

De reden, waarom graaf Melrose, of liever Flinsch, zoals Peperling hem met zijn ware naam had aangeroepen, zo snel uit de bar vluchtte, was een zeer begrijpelijke geweest.

Daar hij Raffles bijna op de hielen was gevolgd en deze met grote snelheid naar het hoekhuis van Kings Road en Sloanestreet zag lopen, had hij wel onmiddellijk vermoed, dat Raffles daar de bar zou binnengaan, maar geen ogenblik had hij gedacht, dat ook Mr. Peperling in dat lokaal aanwezig zou zijn, want deze had beloofd, hem in zijn woning af te wachten.

Toen hij nu, om zich ervan te overtuigen, dat Raffles in de bar was, de deur daarvan opende en in het lokaal ook de juwelier ontdekte, was een plotseling vermoeden in hem opgekomen.

In zijn opgewondenheid vermoedde hij namelijk niet, dat Peperling – zoals inderdaad het geval was – alleen uit ongeduld hem tot aan de bar was tegemoet gekomen, maar hij verbeelde zich, dat Peperling hem ontrouw was geworden.

Verbitterd daarover, dat hij van zijn nachtelijke rooftocht naar de villa slechts een nietswaardig collier had meegebracht, zou Peperling zich nu met John Raffles, de beroemde meester-dief, in verbinding hebben gesteld en met deze een samenkomst hebben in de bar.

Vervuld van onuitsprekelijke woede over deze handelwijze van zijn langharige bondgenoot, kwam nu onmiddellijk het plan in hem op, Peperling en Raffles in het verderf te storten.

Nu, terwijl hij in het bezit was van het pakje bankbiljetten, die te zamen een vrij groot bedrag uitmaakten, had hij de juwelier niet meer nodig.

Het geld was voldoende om daarmee de reis over de Oceaan te maken om aan de overzijde van het Grote Water een nieuw leven te beginnen.

Hij had er genoeg van, voor handlanger van de politie te spelen en nog steeds zijn vroeger beroep van

dief uit te oefenen.

Nu zo snel mogelijk uit Londen weg!

Alleen zijn wraak op Peperling en Raffles, welke laatste hem had beetgenomen en het kostbare hals-snoer voor de neus had weggepikt, die wraak alleen kon hem nog voor enige dagen in Londen doen blijven.

Misschien gelukte het reeds heden, hen beiden in handen van de politie te spelen. Men kon gerust aannemen, dat Raffles de juwelier naar diens woning zou vergezellen. Daar zouden beiden door de politie-beambten overvallen worden.

Hij zou daarvoor een hoge geldpremie krijgen.

Hij liet de auto, waarin hij had plaats genomen, zo snel mogelijk naar Scotland Yard rijden.

Hij beloofde de chauffeur een grote fooi, als deze hem daar zo gauw mogelijk bracht en zo vloog de taxi bliksemsnel door de straten van Londen, zodat de voorbijgangers met verschrikte gezichten bleven staan om hen na te kijken.

Binnen weinige minuten was Flinsch op het bureau aangekomen en liet zich dadelijk aandienen bij hoofd-inspecteur Baxter, die hij echter, tot zijn niet geringe ergernis, eerst na een half uur wachten kon spreken.

„Zo, Flinsch”, begroette Baxter hem, die bij uitzondering in een goed humeur was, omdat hij juist zijn secretaris Marholm een vervelend werkje had opgedragen, „wat voert je hierheen?”

„Een prachtig zaakje!” antwoordde Flinsch op gewichtige toon.

„Staat het in verband met Peperling en Glanmore?”

„Wel, inspecteur, ik hoop, dat gij over mij tevreden zult zijn.”

„Kom, vertel dan maar eens gauw!” zei Baxter en beduidde door een handbeweging, dat Flinsch mocht gaan zitten; hij beval, dat men hem niet mocht storen, daar hij met Mr. Flinsch moest confereren.

Hij begon vol zenuwachtig ongeduld met zijn vingers op de schrijftafel te trommelen, wachtend op hetgeen de spitsboef te vertellen zou hebben.

„Ik moet u allereerst medelen, dat Peperling zijn zaken in de laatste tijd enigszins heeft uitgebreid”, begon Flinsch.

„Druk u als 't u belieft duidelijker uit”, bromde de inspecteur, „spaar mij een lange inleiding”.

„Nu Mr. Baxter,” hernam Flinsch, „Peperling heeft behalve zijn winkelzaak, waarin juwelen van allerlei soorten en prijzen worden verkocht, ook een soort pandhuis, waar hij diamanten en sieraden in-

en verkoopt en ook beleent. Hij kijkt daarbij niet zo heel nauw of die sieraden mogelijk ook van diefstal afkomstig zijn."

„Dat wist ik," zei Baxter, „schiet op met je verhaal, of is dat alles?"

„Nu, Mr. Baxter, gij weet immers, dat Peperling behalve zijn gewone bedrijf, de in- en verkoop van gestolen sieraden en andere voorwerpen van waarde, en behalve zijn winkelzaak, waarin juwelen van allerlei soort worden verkocht, ook zaken van waarde beleent?

Nu is hij echter nog iets anders begonnen," vervolgde Flinsch. „Hij laat ook waardevolle voorwerpen, die bij hem ter belening worden gebracht en daarna weer worden ingelost, uit de woningen van de eigenaren stelen, wanneer die voorwerpen zijn hebzucht opgewekt hebben en hij er een flink bedrag voor denkt te kunnen maken.

Zo kwam onlangs een fijne dame, de vriendin van Lord Orvis, van Kings Road, die in geldverlegenheid was geraakt, bij hem met een prachtvol briljanten halssnoer, dat onder kenners minstens 5000 pond waard was, om zich daarop een bedrag te laten voorschieten.

Toevallig was ik juist bij hem.

„Weet je, Flinsch," zei hij tot mij, toen de dame met haar geld weg was, „dit collier moet ik in elk geval hebben. Wil jij het voor mij zien te krijgen, als de dame het weer heeft ingelost en mee naar huis heeft genomen? Je zult er een flinke duit aan verdienen."

Nu, ik zei niet neen – hij merkte echter wel, dat ik het niet graag deed.

Wat doet de schurk nu?

Hij bestelt dadelijk bij een collega, volgens monster van het prachtige halssnoer, een ander collier van similie, dat wonderbaarlijk op het echte lijkt, met de bedoeling, dit prul, dat gij nog bij Peperling kunt vinden, aan de dame ter hand te stellen in plaats van het echte stuk, wanneer zij dit zou komen inlossen.

Nu, daar kwam niets van, want het nagemaakte collier kwam pas klaar, nadat de dame haar eigendom weer had teruggehaald.

Maar ondanks alles gaf de oude schurk zijn plan niet op.

Nogmaals wendde hij zich tot mij met het verzoek, het zaakje klaar te spelen in de villa van de dame.

„Zie je, mijn jongen," zei hij, „het is geen gevaarlijk zaakje en voor iemand als jij kinderwerk.

Deze Miss Flora Palmerston, van wie het collier is, is de vriendin van Lord Orvis, die haar dikwijls maandenlang alleen laat, om andere vrouwen het hof te maken. Je kunt het werk dus gemakkelijk ten uitvoer brengen. Je bent immers geen nieuweling in het vak en het gaat hier om een stuk van waarde!"

Nu, ik zei weer niet neen, maar beloofde dat ik er over nadenken zou.

En nu, Mr. Baxter, komt het voornaamste, dat, wat u het meeste zal interesseren!

Omdat ik nog steeds aarzelde en ja noch neen zei, verloor Dan Peperling plotseling het geduld en . . . wat denkt gij, wie hij in mijn plaats heeft aangenomen om het werk voor hem ten uitvoer te brengen?"

„Zeg het maar, Flinsch!" zei Baxter.

„Gij zult het werkelijk niet geloven – ik hield het eerst ook voor onmogelijk – niemand anders dan . . . Raffles!" riep Flinsch uit.

De hoofd-inspecteur van politie floot lang en gerekt, pakte zijn lange neus tussen duim en wijsvinger beet en keek met starende blik naar het plafond, wat steeds een teken was, dat hem iets op buitengewone manier interesseerde en bezighield.

„Ik geloof, Flinsch, dat je mij lelijk voor de gek wilt houden," klonk het eindelijk van zijn lippen, terwijl hij opsprong en de spitsboef dreigend aankeek.

„Raffles . . . Raffles, zeg je? Raffles een handlanger van de gemene oude Dan Peperling?"

„Ik bezweer het u, inspecteur, en Raffles heeft inderdaad zijn slag reeds geslagen, is in het bezit van het prachtige collier en waarschijnlijk op dit ogenblik in het vossehol van de oude juwelier om zijn beloning in ontvangst te nemen."

„Hoe weet je dat, Flinsch? Kerel, ik wurg je als je mij wat op de mouw wilt spelden!" schreeuwde Baxter, terwijl hij de spitsboef bij de schouders greep.

„Omdat ik zelf reeds wekenlang onder het masker van een zekere graaf Melrose, een vroegere vriend van Lord Orvis, die zich in het buitenland bevindt, in diens huis in- en uitloop, op goede voet sta met zijn vriendin en daarom op alle tijden van de dag en de nacht in haar woning de verspieder kan spelen.

Zo heb ik met eigen ogen gezien hoe Raffles werkt. Ik verzeker u, mijnheer de inspecteur, het is verbazend!

Een kwartier geleden pas, had hij een ontmoeting met Peperling in de bar op de hoek van Kings Road

en Sloanesstreet en daar had hij het collier bij zich. Nu zullen zij alle twee, zoals ik u reeds zei, in de woning van Peperling zijn.

Het zou dus nu de beste gelegenheid zijn om de vogel, die gij reeds zo lang tevergeefs achtervolgt, te vangen!”

„Flinsch, als dat waar is, zul je vorstelijk door mij beloond worden!” juichte Baxter, terwijl hij de bedrieger bijna van vreugde omhelsde.

„Wij zullen ons dadelijk naar Leadenhallstreet be-
geven. Ik ga zelf mee om met onze handigste en sterkste beampten onder uw leiding – gij weet daar immers het best de weg – de schuilplaats van uw oude vriend binnen te dringen om hem, maar vooral Raffles, voor eeuwig onschadelijk te maken.

Nu zie je het, Marholm”, riep Baxter, het aangrenzende kantoorlokaal binnensnellend, waar „de vlo”, schijnbaar met veel ijver, maar met een zuurzoet gelaat, in enige lijvige politieboeken bladerde en schreef, „heb ik niet altijd gezegd, dat wij Raffles wel eens zullen krijgen?

Vertel eens in korte woorden, Flinsch, je kolossale ontdekking van die aartsschurk.

Maar neen, gij kletst te veel – wij mogen geen ogenblik verliezen – dus, let op, Marholm.

Raffles is op dit ogenblik compagnon en handlanger van Peperling en werkt voor hem!

Hij bevindt zich hoogstwaarschijnlijk in diens woning in de Leadenhallstreet . . . telefoneer onmiddellijk naar de politiepost daar: Het huis moet onge-
merkt van buiten af bewaakt worden, totdat ik met onze jongens ben aangekomen en wij de brutale gasten hebben gevangen genomen!”

Marholm echter deelde de vreugde van zijn onmiddellijke chef niet. Hij kende Raffles beter. Hij begreep, dat hier een mystificatie achter moest zitten, want als Peperling werkelijk een schurk was, zou hij eerder hem in de val laten lopen, dan met hem onder één hoedje spelen.

Hij zei dit alles echter niet tot Baxter, maar bepaalde zich er toe het hoofd te schudden, toen hij naar de telefooncel ging, om het gegeven bevel van Baxter ten uitvoer te brengen.

„Veel geluk, inspecteur!” bromde Marholm, in zichzelf lachend, toen hij dat gedaan had, „als gij maar niet de huid van de beer verkoopt, voor dat gij het beest gevangen hebt!”

ZESDE HOOFDSTUK

Het vosschol van de heler

In niet minder snelle vaart dan Flinsch reden Raffles en Brand met Dan Peperling in hun auto naar de woning van deze in de Leadenhallstreet.

De weg erheen was veel langer dan naar Scotland Yard, doch in weerwil hiervan bereikten zij slechts even na de aankomst van Flinsch bij Baxter het doel van hun tocht.

Snelheid was voor Raffles thans de hoofdvoorwaarde, wanneer hij de aan Miss Flora gegeven belofte wilde volbrengen en het stoutmoedige plan, dat hij ter bestraffing van Peperling en Flinsch had ontworpen, werkelijk ten uitvoer wilde brengen.

De Grote Onbekende liet de auto al op grote afstand van het ouderwetse, door de rook aangetaste huis van de firma Peperling en Glanmore stil houden, daar hij bang was, dat Flinsch misschien argwaan had gekregen tegen hem en Peperling en hem per slot van rekening met behulp van de heren uit Scotland Yard voor het huis der firma een minder aangename ontvangst zou kunnen bereiden.

Hij had er Flinsch dadelijk van verdacht, dat deze onmiddellijk hoofd-inspecteur Baxter zou gaan opzoeken, toen hij hem zo haastig naar de auto zag gaan en wegrijden.

In zijn gesprek met Peperling had hij gedaan alsof hij dacht, dat Flinsch direct naar het huis van de juwelier was gereden.

Een voorgevoel zei hem, dat Flinsch, die mogelijk op het kaartje, dat eigenlijk alleen voor Miss Flora bestemd was, zijn naam had gelezen en hem toen in de Bar in gezelschap van Peperling had gezien, alles in het werk zou stellen om de hoge premie te verdienen, die uitgelooft was voor de aanhouding van de grote meesterdief.

„Laten we bij voorkeur niet door de gewone ingang je vosschol binnengaan, Mr. Peperling”, zei hij tot laatstgenoemde. „Ge zult zonder twijfel nog wel ergens een geheime gang hebben, waardoor wij in je heiligdom, het inwendige van je privé-kantoor, kunnen binnen komen.

Voorzichtigheid is de moeder der porseleinkast. En wie weet, of Flinsch niet . . .”

„De hemel beware mij, voor hem behoeven wij niet bang te wezen. Die doet mij niets en laat mij en mijn gasten thuis ongemoeid”, grijnsde Peperling.

„Kom maar gerust mee, mijne heren, wij zullen

voor alle zekerheid een kleine, veilige en alleen aan mij bekende omweg maken en door het zijstraatje hier en een paar binnenpleinen door te lopen, spoedig daar zijn, waar wij volkomen veilig zijn en rustig en op ons gemak onze aangelegenheid kunnen bespreken en afdoen."

Hij bracht de beide begeleiders daarop in korte tijd door een waar labyrint van donkere, onwelriekende gangetjes en pleinen naar de achter-ingang van zijn huis, in welke bovenste verdieping Peperling een kamertje dicht onder het dak tot privé-kantoor had ingericht, omdat van daar uit zo nodig gemakkelijk een vlucht over de daken der naburige huizen zou zijn te ondernemen.

Een voorzichtig man, zoals Dan Peperling was, hield altijd rekening met mogelijke gebeurtenissen. Het uitzicht uit het raam van dit hooggelegen kantoorje was zó verrassend, dat Raffles en Brand, die natuurlijk dadelijk na hun aankomst boven de gehele omgeving opnamen, een kreet van verbazing slaakten.

Men zag een onafgebroken dakenrij en talloze tuintjes, d.w.z. kassen met bloemen en boompjes, die de bewoners der bovenste verdiepingen hier en daar op de platte daken hadden aangebracht.

Deze konden weliswaar niet vergeleken worden met de hangende tuinen van Semiramis, doch boden tussen de rookzuiltjes, die overal uit de schoorstenen der huurkazernes omhoog stegen, en het intiemste wasgoed, dat overal op de daken aan lijnen te drogen hing, een bijzonder schilderachtige aanblik.

„Nu aan het werk, mijne heren," aldus riep Peperling reeds na een paar minuten zijn gasten tot de werkelijkheid terug.

„Laat mij het collier eens zien, Mr. Raffles. Juist hier, waar het licht zo mooi naar binnen valt, wil ik me gaarne nog eens overtuigen, of het nog in dezelfde goede staat is als voor een paar dagen, toen ik het nog in mijn vingers had."

Raffles haalde het étui uit de zak en maakte het open.

Peperling nam het collier er uit en bekeek iedere briljant en iedere parel zo zorgvuldig en nauwkeurig mogelijk.

„Wat wilt ge hebben voor het ding?" vroeg hij daarna, de halsketting weer in het étui legend.

„Maak het billijk, Sir. Ik ben een arme man en kan niet veel betalen."

„Allright, oude jongen, dat heb ik dadelijk al gedacht, ofschoon gij even te voren in de Bar zei, dat

gij voor goede waar altijd de hoogste prijs betaalt," lachte Raffles. „Maar stel je gerust, oude vriend, ik wil er geen gereed geld voor hebben. Ik was van plan het te ruilen tegen andere sieraden, waarvan je zeker een grote voorraad hebt."

De ogen van Peperling klaarden op.

„Goed, Mr. Smith, dat zullen we doen," antwoordde hij bereidwillig.

„Dat doe ik ook liever. Een zakenman geeft niet graag in deze moeilijke tijd, nu het geld zo duur is, de blanke schijven uit handen.

De heren moeten me dan echter volgen een paar trapjes af naar mijn andere kantoor, waar ik in een brandkast enige zeer mooie dingen heb liggen, die u zeker zullen bevallen."

„Goed, laat ons dan gaan," zei Raffles. „Gauw maar en niet lang ophouden. Het zal bovendien nodig zijn, Charly, dat je spoedig op wacht gaat staan, opdat we veilig zijn tegen iedere overval. Ik vertrouw Flinsch niet."

Peperling begon te lachen. „Hij zal wel oppassen, mij te verklappen," zei hij zorgeloos. „Wie in zo'n glazen huisje zit als hij, gooit niet met stenen.

De kerel eet uit mijn hand, dat verzeker ik u. Hij weet, dat hij bij mij steeds een veilig onderkomen vindt en staat al té lang met mij in handelsrelatie, dan dat ik bang voor hem zou zijn.

Wanneer hij komt, komt hij alleen, en dan weten we immers wat er met hem zal gebeuren!"

Tijdens dit gesprek waren zij in het kantoor en pandjeshuis beneden aangekomen, beide op de 2e étage gelegen.

Peperling liep direct naar de ijzeren brandkast, die in de donkerste hoek van het kantoor stond, opende haar met een sleutel, die hij in zijn zak droeg, en trok daarop een paar brede, niet al te hoge houten dozen uit één der vakken.

Zij bevatten beide een groot aantal gestolen, hem door beroepsdieven gebrachte sieraden.

In de voor ieder toegankelijke winkel in de parterre, waar zijn vrouw de klanten bediende, werd slechts onberispelijke waar verhandeld.

„Kijk maar eens hier," riep Peperling tot Raffles, terwijl hij de dozen op de tafel zette, die onder een zwakke elektrische lamp stond, „zeg maar wat ge hebben wilt, bepaal maar gauw uw keuze.

Ik wil met geen enkel woord hierop invloed uitoefenen, doch zal alleen ten slotte zeggen, of ik met de ruiling akkoord ga."

Dit zeggend haalde hij de elektrische pendel wat

lager neer en sloeg de deksels der dozen open, zodat Raffles' en Brands ogen werden verblind door een schat van kostbaarheden, die naar alle kanten vonken sproeiden.

In de ene doos werden hoofdzakelijk ringen, daspelden, horloges, prachtige manchetknopen, kortom uitsluitend herenartikelen, bewaard; in de andere sieraden voor dames.

Raffles ging tegenover Peperling bij de tafel zitten, waarop tussen hen in de dozen stonden.

Brand stond achter de stoel van zijn vriend.

„Dat zal een moeilijke keus worden,” zei Raffles, de schitterende stenen vol aandacht bekijkend, „ik zal wel niet dadelijk kunnen beslissen.

Ik geloof, dat wij bij het bekijken van al dit moois best op ons gemak een sigaret kunnen roken. Zoals ik zie, zijn alle kostbaarheden van nummers voorzien, zeker om de opmerkingen omtrent de verkopers en vroegere eigenaren dadelijk in de boeken te kunnen opslaan, nietwaar Mr. Peperling?”

„Allright, Mr. Smith,” antwoordde de juwelier. „Het is goed dat men alle bijzonderheden kent van deze artikelen.”

„Ik begrijp je,” zei Raffles, terwijl hij een sigaret uit zijn elegant etui nam, aanstak en de geurige rook ervan met opzet in het gelaat blies van de tegenover hem zittende juwelier.

„Drommels, Sir,” riep deze uit, „gij rookt een fijn merk! Dat is een ware godengeur!”

„Niet waar? Het zijn echte *Duke of York, Carbaty, guaranteed hand made*,” antwoordde Lord Lister, terwijl hij de juwelier op verleidelijke wijze het geopende etui zó voorhield, dat de ene helft, die met een dozijn sigaretten met gouden mondstuk was gevuld, geheel onder zijn bereik kwam.

„Wilt gij opsteken, mr. Peperling?”

„Als ik zo vrij mag zijn,” zei deze en nam er een der sigaretten met gouden mondstuk uit, terwijl Brand op een wenk van Raffles een brandend lucifertje gereed hield om Peperling het aansteken van de sigaret zo gemakkelijk mogelijk te maken.

„Inderdaad, een genot!”

Peperling klakte met de tong, toen de sigaret brandde en hij een paar trekjes had gedaan.

„Zoiets krijgt men niet elke dag te roken.”

Raffles stak nu ook Brand zijn sigarettenkoker toe en Brand nam er ook een, maar uit het andere vakje, waarin sigaretten lagen zonder gouden mondstuk, evenals Raffles dit had gedaan.

Zij wisten waaróm zij dat deden.

Weldra zaten alle drie te dampen als fabrieksschoorstenen.

Vol welbehagen leunde Peperling achterover in de leunstoel en zoog telkens de rook der sigaret diep naar binnen, om die daarop door de neus weer uit te blazen.

Raffles en Brand wierpen elkaar een veelbetekenende blik toe, om daarop vol aandacht te kijken hoe de juwelier zich verder zou gedragen.

Zij wisten beiden zeer goed, welke gevolgen het gebruik der opium-sigaret reeds binnen enige minuten voor de roker zou hebben.

Een paar trekjes van een dezer geprepareerde sigaretten was voldoende om zelfs de sterkste roker volkomen te bedwelen en gedurende enige tijd in een zware slaap te doen verzinken.

De verwachte werking van het verdovingsmiddel trad met de gewone stiptheid in.

Binnen twee minuten begonnen de oogleden van Peperling zwaar te worden en kwam als het ware een floers over zijn ogen, daarop vielen zijn oogleden toe en de juwelier zonk, terwijl hij de sigaret uit zijn geopende mond liet vallen, in zijn stoel achterover.

Een ogenblik later verkondigde een diepe, regelmatige ademhaling dat een loodzware slaap zich van hem had meester gemaakt.

„Zo,” zei Raffles, haastig van zijn stoel opspringend, „nu is het tijd om te handelen.

De brandkast is open, de sleutel steekt in het slot! Wij kunnen onze oogst binnenhalen!

Help mij gauw de bovenste vakken te doorzoeken, Charly, dan kun je het verdere werk aan mij overlaten.

Je moet dan door die deur weggaan, waardoor men, naar ik geloof, in een lange, donkere gang en daarna op een trap komt, welke naar de benedenvertrekken van het huis voert.

Je zult daar de weg wel vinden en hopenlijk ongestoord bij de uitgang komen.

In de buurt daarvan moet je je zodanig verbergen, dat je de straat kunt overzien en mij dadelijk kunt waarschuwen, als er gevaar nadert.”

Haastig gingen beiden aan het werk en begonnen alles wat zij in de brandkast vonden, uit te pakken. Het eerste wat Raffles in handen kreeg, was het simlie-stuk van Miss Flora, dat hij onmiddellijk met het etui bij zich stak.

Daarop ontdekten zij een aantal grootboeken en een kladboek, waarin Peperling een grote lijst had aan-

gelegd van alle dieven en misdadigers, die voor hem hadden gewerkt en van wie hij gestolen goederen had gekocht.

In dit boek vonden zij ook de genummerde kleinere of meer uitgebreide aantekeningen omtrent de gestolen voorwerpen van waarde, welke overeenkwamen met de nummers, welke aan de bijouerieën waren bevestigd, die op tafel lagen.

Ook het similie-stuk van Miss Flora was reeds geboekt en bij de aantekeningen stond, door Peperling zelf geschreven, duidelijk te lezen dat Bob Flinsch het op donderdagnacht der vorige week uit de woning van Miss Flora Palmerston in Kings Road had gestolen.

„Neem dit kladboek, Charly, en leg het naast de geopende kistjes op tafel,” zei Raffles tot zijn vriend, „sla de bladzijde op waar de aantekening betreffende Flinsch staat en onderstreep ze met rood potlood dat daar op de schrijftafel ligt.

Dan kunnen Flinsch en de wakkere kerels van Scotland Yard het dadelijk lezen als zij hier mochten komen.

Ik schrijf misschien zelf nog een groet aan Baxter, als ik er tijd voor vind.

Eerst wil ik dit pakje bankpapier in mijn zak steken; wat mij betreft kun jij er ook wel wat nemen – we zijn dan weer voor lange tijd rijkelijk van geld voorzien.

Heb ik je niet gezegd, dat de advertentie in de „Times” ons wel voordeel zou opleveren?

Ziezo, mijn jongen, nu ben jij klaar. Trek nu je schoenen maar uit en sluip op je kousen naar je observatiepost.”

Zo snel mogelijk verwijderde Brand zich en was in het volgende ogenblik reeds door de deur verdwenen.

Raffles begon dadelijk daarna ook de lessenaar van Peperling open te breken, waarin eveneens een menigte kostbare juwelen verborgen waren en een dikke stapel papiergeld lag.

Terwijl hij de briljanten onaangeroerd liet, legde hij de banknoten met een glimlach bij de andere, waarmee hij reeds al zijn jaszakken had gevuld.

Toen sloeg hij het deksel van de lessenaar weer dicht en begon op een velletje briefpapier van Peperling vlug een paar woordjes te schrijven, aan het slot met de naam „Raffles” ondertekend.

Zeer opvallend had hij zijn brief juist naast het kladboek op tafel gelegd, toen Brand plotseling op de drempel verscheen en met een zacht „psst” de

aandacht van zijn vriend op zich vestigde.

„Flinsch komt!” fluisterde hij.

„Alleen?” vroeg Raffles even zacht terug.

„Ja, hij wil zich blijkbaar overtuigen of er geen onweer aan de lucht is.”

„Straks slaat de bliksem in!” glimlachte Raffles.

Reeds het volgende ogenblik was hij naar de deur gesprongen, daar hij juist een zacht kraken van de trap had gehoord.

„Ga jij gauw achter die ouderwetse kast daar in de gang; achter de andere, die daar juist tegenover staat, ga ik staan!

Zodra hij tussen ons in is, mijnheer de graaf Melrose, springen we op hem toe.”

Als twee schaduwen snelden beiden naar hun schuilhoek en hadden zich nauwelijks achter de grote meubelstukken verscholen, of reeds aan het eind van de gang dook de magere gestalte op van de handlanger der politie.

Een ogenblik bleef hij bewegingloos staan.

Hij luisterde –

Niets verroerde of bewoog zich –

Geen geluid in de omtrek –

Maar toch – een gesnurk, een zwaar en diep gesnurk, dat uit de hem welbekende kamer van Dan Peperling tot hem doordrong.

Wat was dat? Sliep de stommeling?

Was Raffles niet bij hem – was de rijke kerel alleen?

Ha! Misschien was er nog gauw wat te stelen, voordat Baxter en de andere politiemannen kwamen.

Nog één ogenblik bleef Flinsch op dezelfde plek staan, daarna snelde hij zo geruisloos als een kat de gang door naar de kamerdeur.

Vlak daarbij stonden de beide antieke kasten, die een smalle doortocht vormden, welke hij beslist moest passeren.

Wantrouwend vertrapte hij, voordat hij deze doortocht had bereikt, zijn schreden.

Hij luisterde nog eens – doch neen, behalve het gesnurk was er geen geluid te horen, dat hem verdacht voorkwam.

Verder dus! Hij riskeerde niets.

Toen, op hetzelfde ogenblik dat hij tussen de kasten doorsloep, sprongen geluidloos met de behendigheid en snelheid van twee panters, Raffles en Brand op hem toe. (Zie titelblad.)

Flinsch was zó dodelijk geschrokken, dat de kreet, die hij wilde uitstoten, op zijn lippen bestierf.

Wezenloos keek hij naar de beide mannen, vooral naar Raffles.

Zijn knieën knikten en bewusteloos viel hij neer. Hij had de persoon herkend, die hij wilde vernietigen!

Dadelijk sleepten Raffles en Brand de bewusteloze naar de kamer, namen hem zijn met de banknoten van Flora gevulde portefeuille uit de zak en zetten hem daarna tegenover de nog steeds slapende Peperling in een leunstoel.

„Ziezo,” zei Raffles lachend, „nu vormen ze een mooie groep! Inderdaad, *nobile par fratrum!*”

Hij had het laatste woord nauwelijks uitgesproken, of hij schrok op, daar buiten, op de gang, schreden hoorbaar werden.

Snel wenkte hij Brand en op het volgende ogenblik sloop hij met zijn vriend door de geheime deur, die uitkwam op de smalle trap, welke naar het kantoor van Peperling in de bovenste etage leidde.

Enige seconden later hoorden zij hoe een aantal mannen door de geopende gangdeur de kamer binnenstormden.

ZEVENDE HOOFDSTUK

Een man, een man – een woord een woord!

Inspecteur Marholm, bijgenaamd de Vlo, zat alleen in zijn kantoor.

Zijn chef, hoofdinspecteur Baxter, had hem reeds enige tijd geleden verlaten om in gezelschap van een half dozijn manschappen zich op weg te begeven naar de Leadenhallstreet, waar Dan Peperling zijn winkel had.

Hij glimlachte vergenoegd.

„Die zal wat goeds uitrichten, mijn goede Baxter,” mompelde hij in zichzelf. „Wanneer *die* Raffles vangt, mag ik mijnentwege dadelijk van „Vlo” in „Sprinkhaan” veranderen.

Dat gespot begint mij toch reeds lang te vervelen, al hoor ik er zelf ook niets van en is men zo verstandig, het alleen achter mijn rug te doen.

Ach Baxter, Baxter, jij ouwe zottetekop, ik wens je van ganser harte toe, dat je vandaag weer eens een flinke douche zult krijgen en je eindelijk eens van je Raffles-manie zult genezen.

Wat een dwaasheid om zich zo in te laten met zo'n nietswaardig sujet als Flinsch is!

Hij zweert bij de schurk! Haha! Het liefst zou hij hem tot vast gesalarieerd detective maken om hem

met mij te laten concurreren.

Wel ja, prosi! Dat ontbrak er nog maar aan . . .”

Marholm brak plotseling zijn monoloog af.

Een politie-agent kondigde hem het bezoek aan van een dame, die de heer hoofdinspecteur van politie Baxter of diens plaatsvervanger zeer beslist dadelijk wenste te spreken over een gewichtige aangelegenheid.

„Laat dat meisje maar binnenkomen!” antwoordde Marholm op vrolijke toon. „Het zal wel niets te betekenen hebben; de vrouwen lopen dadelijk, bij iedere kleinigheid, naar de politie.”

Deze slechte mening van de politiesecretaris omtrent het vrouwelijk geslacht veranderde echter dadelijk, toen enige ogenblikken later een niet meer jeugdige schoonheid in zeer elegant toilet over de drempel schreed, zich aan hem voorstelde als Miss Flora Palmerston en hem daarna, zonder met een woord haar komst te verklaren, eenvoudig een visitekaartje ter hand stelde.

Verbaasd nam Marholm dit in ontvangst, maar hij moest dadelijk lachen, toen hij op de voorzijde de naam Raffles las.

Opeens sprong hij op uit zijn stoel, om aan zijn steeds groter wordende vrolijkheid lucht te geven door een herhaald, nog luider lachen.

„Hoe en waar kwam u in het bezit van dit kaartje?” vroeg hij haastig.

Zonder enige omhaal van woorden kwam Miss Flora aan zijn wens tegemoet om iets naders te vernemen. Binnen vijf minuten had zij Marholm alles verteld. Vergenoegd wreef hij zijn handen.

„Ik dank u, Mylady, ik dank u van ganser harte,” zei hij met een beleefde buiging. „Gij hebt de politie door de overlegging van dit kaartje een grote dienst bewezen.

Ik zal dadelijk aan het verzoek, dat Mr. Raffles, mijn vriend op een afstand, tot mij heeft gericht, met het grootste genoegen voldoen en mij zodra mogelijk op weg begeven naar de Leadenhallstreet.

Er zijn trouwens al enige heren van dit bureau daarheen gegaan, maar zij worden hoogstwaarschijnlijk door die piekfijne graaf Melrose op schandelijke wijze gedupeerd en op een dwaalspoor geleid.

Naar ik hoop, zal de stand van zaken nu met één slag veranderen. Ik verwacht bepaald, dat Raffles licht zal hebben ontstoken in de zeer zeker kritieke situatie en dat gij, Mylady, dientengevolge weldra weer in het bezit zult zijn van uw collier.”

Hij nam daarop zo snel mogelijk afscheid van Miss

Flora en beloofde haar naar Kings Road bericht te zullen zenden, welk gevolg de inval in de Leadenhallstreet had gehad.

Hij verliet het bureau, nadat hij aan een collega het toezicht op het bureau had overgedragen.

Met inwendig leedvermaak snelde hij zo spoedig mogelijk naar het huis van de schurkachtige juwelier.

Hij kwam daar juist aan op het ogenblik, dat Baxter en zijn mannen door de gangdeur de kamer van Peperling betraden en bij de aanblik van de beide slapende booswichten en de met juwelen bedekte tafel een luid „hallo!” begonnen te roepen.

Ook Marholm haastte zich naar binnen en overhandigde Baxter het visitekaartje van Raffles.

De hoofdinspecteur van politie werd bleek van woe-de, toen hij dat gelezen had, zo zelfs, dat alle be-ambten hem vol verbazing aankeken, daar zij dach-ten, dat hij het volgende ogenblik door een beroerte zou worden getroffen.

„Wat een gemene streek! Wat een grenzeloze laag-heid!” schreeuwde Baxter. „Haha, Marholm, hier hebben we waarschijnlijk met een nieuwe truc van die aartsschurk te doen!”

Met half dichtgeknepen ogen van het lachen over-handigde de Vlo zijn chef het vel papier, dat Raffles voor zijn vertrek op tafel had gelegd.

Hij had dat beschreven vel papier eerder ontdekt dan Baxter en zag onmiddellijk dat het de bekende hand van Raffles was.

Met een kwalijk verborgen glimlach op de lippen bestudeerde hij het gelaat van zijn chef, terwijl die las.

„Nee, maar, dat gaat toch alle perken te buiten!” riep Baxter, „wat schrijft die kerel? Hij bedankt mij, dat ik overeenkomstig zijn wens de Vlo hierheen heb gezonden en dat ook ik zelf gekomen ben.

Die brutaliteit gaat toch waarachtig te ver!

Luister maar eens, wat Raffles – Raffles, die satans-kerel – verder schrijft:

„Uit erkentelijkheid voor uw welwillendheid – gij moet immers toch altijd naar mijn pijpen dansen – heb ik u ontlast van alle moeite met de beide schur-ken, voor wie gij hierheen zijt gekomen om hen ge-vangen te nemen.

Daar zitten zij aan de tafel! Een nobel tweetal!

Bovendien heb ik de kantoorboeken van de gewiek-ste Peperling en zijn zeer interessante, zakelijke aan-tekeningen, welke gij in het kladboek zult vinden,

tezamen met de gestolen sieraden op tafel neerge-legd.

Volgens de aanwijzingen in de boeken kunt gij de laatste weer ter hand stellen aan hun rechtmatige eigenaren, en ook het gehele troepje dieven dat voor Peperling werkte, leren kennen.

De voornaamste hiervan is graaf Melrose of wel Flinsch, uw steunpilaar, mr. Baxter.

Behoud deze parel der mensheid en moge de hemel u nog lang, tot grote vreugde van alle spitsboeven en schurken, in het leven en in uw betrekking be-waren!

Met vriendelijke groet aan u en mijn vriend Mar-holm,

Uw u zeer toegenegen

JOHN RAFFLES.”

Een onbedaarlijk gelach klonk uit de kelen van alle beampten. Het scheelde niet veel of de heren had-den „hoera” geroepen en een donderend „lang zal hij leven!” geschreeuwd voor de Grote, geniale On-bekende.

Daarna begon men naar Raffles te zoeken. Het ge-hele huis van Peperling werd van de kelder tot de bovenste verdieping ondersteboven gekeerd, iedere hoek, ieder kamertje werd doorzocht – Raffles ech-ter was nergens te vinden.

De volgende dag deelde Miss Flora Palmerston de hoofdinspecteur Baxter in beleefde woorden mee, dat zij zo juist, door bemiddeling van mr. John Raff-les, in het bezit was gesteld van het haar ontstolen halssnoer en bankpapier.

De Grote Onbekende, die met Brand uit de woning van Peperling over de daken der naburige huizen ontkomen was, had woord gehouden – Miss Flora durfde er een eed op doen, dat zij het echte briljan-ten halssnoer weer haar eigendom kon noemen.

Ook Lord Orvis, die enige dagen later te Londen terugkwam, kon het nagemaakte stuk niet van het echte onderscheiden.

Het echte collier echter kwam korte tijd daarna in handen van een verre nicht van de Grote Onbeken-de, aan wie het rechtmatig toekwam.

Zij ontving het onder bijvoeging van een pakje bank-papier en een allerbeminnelijkste brief.

De anonieme afzender verzocht daarin de hoogst gelukkige geadresseerde het collier en de banknoten ten geschenke aan te nemen van een man, die het zich tot levenstaak had gesteld om met zijn rijkdom arme mensen, wie men hun geluk ontstolen had, voor

zoverre het in zijn macht lag, af en toe een kleine vreugde te bereiden!

Peperling en Flinsch werden in veilige bewaring gebracht en werden al spoedig veroordeeld tot jaren-

lange gevangenisstraf, terwijl alle schatten, die in het vossehol van de juwelier werden gevonden, benevens diens kantoorboeken en papieren, door de politie in beslag werden genomen.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885